

PRAVDA.JE

DAVID R. HAWKINS, M.D., PH.D.

JÁ: REALITA A SUBJEKTIVITA

David R. Hawkins
I: REALITY AND SUBJECTIVITY

Copyright © 2003 by David R. Hawkins
Original English language publication 2003 by Veritas Publishing, Arizona, USA

Translation © 2020 Petr Sumcov
Cover design © 2020 Mirek Vojáček
Czech edition © 2020 Credit-plus s.r.o.
ISBN ISBN 978-80-907565-0-2

*Stezka je přímá a úzká... neztrácejte čas.
Sláva Bohu na výsostech!*

PŘEDMLUVA EDITORKY ORIGINÁLU |

Osvícení, coby radikálně subjektivní stav, bylo v průběhu lidských dějin extrémně náročné nějak popsat, natož mu porozumět. V této knize autor přichází s výkladem, který je pochopitelný pro lineárně pracující lidskou mysl, přestože pojednává o povaze duchovní reality, která je nelineární.

Jen zřídka se stává, že osvícená bytost zůstane se světem ve srozumitelném kontaktu, zejména pokud jde o slovní vyjadřování, na které se orientuje běžné lidské vědomí. Většinou jde přinejlepším o popis ničím neomezeného subjektivního stavu. Slovní uchopení a vykreslení vědomí takovéto úrovně působí mnohdy tajuplně a bývá snadno interpretováno pomýleně, případně je většinou lidí rovnou vnímáno jako nesmysl.

Tato kniha je jedinečná právě tím, že se stav osvícení vyskytl u člověka, který si uchoval srozumitelnost a po mnoha letech úsilí se dokázal vrátit do běžného vědomí, aby se tak mohl vydat do světa jako duchovní učitel, jenž se pohybuje ve sféře myšlení lineárního i nelineárního. Potřeboval si k tomu nejprve vytvořit soustavu konceptů, která mu umožnila přemostit propast mezi standardním, lineárním uvažováním a nelineární podstatou duchovní pravdy. Jeho práce je unikátní, neboť popisuje nejen vnitřní, subjektivní stav osvícení, nýbrž také předkládá kompletní stupnici úrovní vědomí, které postupně k osvícení vedou.

V knihách *Moc versus síla* a *Vševědoucí Já* podal dr. Hawkins informace, jež duchovní žák pro svou cestu potřebuje. Tato závěrečná kniha trilogie nyní předkládá obraz konečného stavu osvícení.

Sonia Martinová, editorka originálu knihy

I PŘEDMLUVA AUTORA

Tato kniha je poslední částí trilogie zabývající se vývojem lidského vědomí, jenž byl jednak postupně odhalován při výzkumu, jednak potvrzen osobní zkušeností. V první knize *Moc versus síla* byla předložena mapa úrovní lidského vědomí a také svalový test, pomocí něhož lze překonat nejzásadnější vrozený nedostatek lidské mysli, totiž neschopnost rozlišovat pravdu od nepravdy. *Moc versus síla* se věnovala především hladinám vědomí, jež jsou společné většině lidstva. Tyto úrovně stoupají až k hodnotám blízkým 600, které bývají tradičně označovány jako svatost.

Druhá kniha, *Vševídnoucí Já*, se zabývala hlavně úrovněmi nad 600 až přibližně k 850. Tyto hodnoty byly napříč dějinami považovány za oblast, v níž žijí osvícení duchovní mistři.

Tato třetí kniha, již držíte v ruce, završuje celý popis, od hladin kolem 800 až k úrovni 1000, která pro lidskou bytost představuje vrcholnou, nejvyšší dosažitelnou zkušenost. Jde o sféru mystickou, jejíž pravda spočívá výhradně v prožitku božského zjevení, který je radikálně subjektivní.

Text knihy je vzat z přednášek, pojednání a rozhovorů se studenty a duchovními žáky z celého světa, přičemž ti pocházeli z nejrůznějších kultur a náboženských prostředí a měli i různé úrovně vědomí. V knize nenačnete příliš odkazů na jiné duchovní tradice či další učitele, neboť materiál sám o sobě tvoří samostatně stojící celek. Nejde o knihu teologickou, která obyčejně z akademických důvodů hojně odkazuje na nejrůznější prameny. Zde je naopak ponecháno na čtenáři, aby si poznatky porovnával s jinou dostupnou literaturou sám. Z toho důvodu se v knize vyskytuje pouze minimum pojmů v sanskrtu a z křesťanské či védské terminologie.

Některá témata se v textu záměrně, ze studijních důvodů, opakují, avšak pokaždé v trochu jiném kontextu a pořadí.

Autor vyjadřuje vděčnost mnoha studentům a účastníkům seminářů, přednášek a akcí pořádaných ve světě, avšak zejména oddaným návštěvníkům série měsíčních přednášek, které se konaly v Sedona Creative Life Center v Arizoně v roce 2002. Právě tam byla některá měření veřejně předváděna a potvrzena.

Zvláštní poděkování patří Sonie Martinové za píli při přípravě a editaci rukopisu, která jí zabrala více než rok.

Děkujeme mnoha organizacím, duchovním skupinám a křesťanským sborům za pozvání a konání akcí.

Také děkujeme spoustě těch, kteří se nadchli pro tuto kolektivní práci a kteří nás podporovali v různých médiích a společenstvích.

A jak jistě tuší absolventi přednášek, sepsání této knihy bylo umožněno díky neustávající pomoci od „já“ i „Já“ mé ženy Susan a díky její duchovní intuici a schopnosti vnitřního vědění. Na její pravé paži jsme prováděli svalové testy.

Konečně, veškeré zásluhy patří Bohu, jehož světlo září v podobě Stvoření a který Duchem Svatým inspiruje a osvětluje veškeré lidské chápání a uvědomování Božské Pravdy. Amen.

| UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE

Upozorňuji osoby, které se věnují tradiční, organizované duchovní praxi, že tento materiál v nich může vyvolat neklid, a proto je lépe se mu vyhnout.

Učení zde předkládané je určeno vážným, oddaným duchovním žákům, kteří hledají Boha a Osvícení.

Stezka k Osvícení prostřednictvím radikální pravdy je náročná a předpokládá, že se člověk vzdá zažitých přesvědčení. Pouze pak se mu může zjevit Nejvyšší Realita coby dlouho hledané „Já“.

Zde prezentovaný materiál je psán z perspektivy Vševidoucího „Já“.

| POZNÁMKA PŘEKLADATELE

V knize je důsledně rozlišováno mezi „já“ (běžným, osobním, psychologickým já člověka, zdánlivým já) a „Já“ (psaným s velkým písmenem), které označuje Božské, absolutní vědomí v člověku.

Já: Realita a subjektivita může chvílemi působit po stránce jazykové poněkud zvláště. Na jednu stranu se v ní totiž vyprávějí zážitky dr. Hawkinsa, z hlediska neduality jde ovšem o popis reality nevázané na osobnost toho, kdo ji prožívá. V této realitě pak vlastně žádný prožívající přítomen není. Originální text i překlad se proto občas důsledně vyhýbají používání gramatické první osoby, i za cenu jisté neohrabanosti. Může tak být u čtenáře napomoženo dosažení jiného stavu vědomí.

Překladatel se rozhodl zachovat psaní velkých písmen podle originálu (ačkoli by česká gramatika určovala občas jinak), aby tak vystupovaly do popředí hlubší roviny Smyslu toho, co je popisováno.

V průběhu lidských dějin se vyskytlo mnoho popisů vysokých stavů vědomí a zpráv o nich, nicméně mnohdy šlo o útržkovité, velmi stručné záznamy, někdy i v jinotajích a šifrách. Jejich tajemná podstata vedla spoustu učenců k dlouhému bádání a snaze rozluštit význam skrytý pod povrchem slov. Vedly se teologické spory, ba přímo boje, které přinášely vážné negativní následky.

Tyto starověké tradice bývaly předávány ústně, z generace na generaci, některé z nich po mnoho staletí i tisíciletí. Teprve relativně nedávno byly zapsány. Při dalších překladech vzniklo mnoho omylů. Patrně největší chyby však vznikly v důsledku toho, že posluchači, se kterými duchovní učitelé hovořili, nebyli při své úrovni vědomí schopni náležitě vnímat významy slov, která slyšeli. Duchovní pravda je nedualistická a nelineární, a tak se dá slovy jen velice obtížně vyjádřit pro rozum, logiku a myšlení, které předpokládá existenci příčin a následků. Lidské ego (v podstatě mysl) se vyznačuje zaujímáním názorových pozic a předpokladů, které ho omezují. Patří k nim předpoklad objektivního času, trvání, kauzality a prostoru.

Výzkum vědomí ukázal, že k osvícení, statisticky vzato, dochází jen velice zřídka, a i když nastane (na úrovni vědomí 600), pak pouze ve 20 % případů se osvícená bytost vrací zpět do aktivního života v lidské společnosti. Pokud úroveň vědomí vystoupá na 700 až 800, mezi lidmi nadále zůstává pouze 5 % takovýchto mudrců. S úrovní 900 je schopno se vrátit do světa pouze jediné procento těch, kteří jí dosáhli. Důvody, proč je tomu tak, prozkoumáme a vysvětlíme v následujících kapitolách.

Osvícení by šlo nejlépe popsat jako stav, při kterém se skutečnost zjevuje sama, nezprostředkovaně. Nahrazuje zároveň předchozí stavy vědomí. Tento stav je sám v sobě dokonalý a někdy bývá nazýván jako realizace „Já“. V případě autora této knihy nebylo možné o prožitku více než třicet let hovořit. Tak dlouho trvalo, než získal schopnost nově zažívaný, zcela odlišný kontext myšlení smysluplně vyjádřit lidským jazykem. Tato schopnost nepramenila z člověka. Povstávala z inspirace, jako dar Božství, aby sdílení bylo možné.

Některé výroky v této knize jsou doprovázeny poznámkou o naměřené úrovni jejich vědomí. Autor tuto metodu zvolil proto, aby nemusel určitou pravdu příliš popisovat slovy, čímž by vlastně znemožňoval její subjektivní vycitování. Raději ji vyjádřil subjektivně a uvedl naměřenou úroveň tohoto vyjádření.

AUTORŮV POPIS VLASTNÍCH ZÁŽITKŮ VYSOKÝCH STAVŮ VĚDOMÍ

V průběhu života u mne opakovaně docházelo k intenzívním stavům vysokého vědomí, které začaly již v útlém věku. Nejprve fungovaly jako inspirace, později vedly k procesu subjektivní realizace, která je popsána v řadě knih.

Ve věku tří let se náhle objevilo plné vědomí existence, porozumění, jež se nedalo vyjádřit slovy, a přesto šlo o úplné pochopení významu „Já Jsem“. Po něm okamžitě následovalo děsivé uvědomění, že „já“ by také vůbec nemuselo existovat. V tomto okamžiku náhlého probuzení ze zapomnění do vědomého uvědomování si vlastní existence se zrodilo osobní „já“ a do subjektivního vědomí vstoupila dualita, protiklad „bytí“ a „nebytí“.

Paradox existence a otázka reality zůstávaly ve středu mého zájmu po celé dětství a dospívání. Občas se stávalo, že osobní „já“ sklouzlo zpátky do většího, neosobního „Já“, přičemž se vrátil onen prvotní strach z neexistence, prazákladní strach z nicoty.

V roce 1939 jsem pracoval jako novinový poslíček na venkově ve Wisconsinu. Jezdil jsem denně trasu dlouhou 27 kilometrů. Jednoho temného zimního večera mě spoustu kilometrů od domova zastihla zimní bouře. Teplota klesla na 20 stupňů pod nulou a na zledovatělém, sněhem pokrytém poli daleko od domova mi podklouzlo kolo. Divoký vítr rval noviny, které jsem vezl v košíku na řídicích, a rozhazoval je po okolí. Rozplakal jsem se vyčerpáním a smutkem nad zbytečnou snahou. Šaty mi ztuhly mrazem. Abych se aspoň trochu skryl před větrem, rozbil jsem tvrdou ledovou krustu na vysoké závěži a vyhrabal si díru, do níž jsem si vlezl. Zkrátka jsem se přestal třást a namísto toho se dostavil příjemný pocit tepla a potom stav nepopsatelného klidu. Doprovázela ho záplava světla a přítomnost nekonečné lásky. Nijak se nelišila od mé vlastní podstaty. Fyzické tělo i neutěšené prostředí zcela vybledly, protože mé vědomí splynulo s všudypřítomným osvětleným stavem. Mysl byla v naprostém klidu, veškeré myšlení se zastavilo. Zůstala pouze nekonečná Přítomnost jako to jediné, co je nebo co může být. Byla mimo čas a nedala se nijak popsat.

Po tomto zážitku bezčasovosti náhle přišlo uvědomění, že kdosi třese mým kolenem. Uviděl jsem znepokojenou tvář svého otce. Do těla a ke všemu, co s ním souvisí, jsem se velmi zdráhal vrátit, avšak kvůli otcově lásce a úzkosti bylo mé tělo Duchem posíleno a reaktivováno. Soucítil jsem s jeho strachem ze smrti, ale zároveň zde bylo vědomí, že celý koncept smrti je naprosto absurdní.

O tomto zážitku jsem s nikým nemluvil, protože nebylo, jak jej vystihnout, a nebyla ani vhodná příležitost. O duchovních prožitcích se dalo dozvědět pouze málo, snad jen o těch, o kterých se píše v životech světců. Po této zkušenosti mi běžně přijímaná realita světa připadala jenom přechodná. Tradiční náboženská učení pro mě ztratila význam, paradoxně jsem se stal nevěřícím. Ve srovnání s Božským světlem, které, jak jsem cítil, zaplavuje celou existenci, bůh tradičních náboženství zářil vskutku uboze. Náboženství v mém životě nahradila duchovnost.

Za druhé světové války jsem vykonával velmi nebezpečnou službu na minolovce. Často jsem unikl smrti jen o vlásek, ale vůbec jsem z ní neměl strach. Připadalo mi, jako by smrt ztratila svou skutečnost. Protože mě fascinovala složitost mysli a chtěl jsem studovat psychiatrii, vystudoval jsem lékařskou fakultu. Můj učitel, profesor psychoanalýzy na Kolumbijské univerzitě, byl také nevěřícím, oba jsme měli k náboženství neujasněný vztah. Psychoanalýzu jsem zvládal a stejně dobře se vyvíjela i moje kariéra i úspěchy.

Nicméně poklidný profesorský život nepřišel. Postihla mě progresivní, smrtelná nemoc, která nereagovala na žádnou dostupnou léčbu. Když mi bylo třicet osm let, dostoupila vrcholu a já věděl, že umírám. O tělo jsem se nestaral, avšak můj duch propadl stavu extrémní bolesti a zoufalství. Když se přiblížil můj poslední okamžik, probleskla mi hlavou myšlenka: „Co když Bůh existuje?“ Zvolal jsem tedy v modlitbě: „Jestliže existuje Bůh, pak jej nyní prosím o pomoc.“ Podvolil jsem se jakémukoli existujícímu bohu a upadl do bezvědomí. Když jsem opět procítl, zjistil jsem, že došlo k tak obrovské změně, že jsem oněměl úžasem.

Osobnost, kterou jsem býval, již neexistovala. Nezůstalo žádné osobní „já“ – jen nekonečná Přítomnost tak neomezené síly a rozsahu, že nic kromě ní neexistovalo. Tichá Přítomnost nahradila vše, co jsem býval „já“. Tělo a jeho úkony byly řízeny výhradně nekonečnou Vůlí této Přítomnosti. Svět ozařovala jasnost nekonečné Jednoty, která se vyjevila v nesmírné kráse a dokonalosti všeho.

Život šel dále a toto Ticho pokračovalo. Neexistovala osobní vůle, tělo vykonávalo vše pod vedením nekonečně mocné, ale mimořádně jemné Vůle Přítomnosti. V tomto stavu nebylo nutné o čemkoli přemýšlet. Veškerá pravda dosvědčovala samu sebe, takže ani nebylo třeba vytvářet v mysli pojmy. Stejně to ani nebylo možné. Zároveň se zdálo, že nervový systém je extrémně přetížený, jako by jím procházelo mnohem více energie, než na kolik byly jeho obvody navrženy.

Nebylo možné fungovat efektivně v tomto světě. Spolu se strachem a úzkostí zmizela všechna běžná motivace. Nebylo oč usilovat, protože všechno bylo dokonalé. Sláva a úspěch ztratily význam. Přátelé naléhali, abych byl pragmatický a vrátil se ke své praxi, ale neexistovala pro to běžná motivace.

Byla zde však nyní schopnost vnímat skutečnost, která tvoří jádro osobností lidí, totiž že původ emocionální nemoci člověka spočívá ve víře, že je totéž, co jeho osobnost, že *je touto osobností*. A tak se bývalá praxe vlastně sama od sebe znovu otevřela a nakonec se značně rozrostla.

Přicházeli lidé z celých Spojených států. Praxe obnášela 2000 ambulantních pacientů, což vyžadovalo více než 50 terapeutů a dalších zaměstnanců, 25 kanceláří a výzkumné a encefalografické laboratoře. Konala se vystoupení i v rozhlasu a v televizních pořadech. V roce 1973 byl klinický výzkum zdokumentován navíc v knize *Ortomolekulární psychiatrie*. Kniha předběhla svou dobu o deset let a způsobila značný rozruch.

Celkový stav nervového systému se pomalu zlepšoval a pak se objevil další jev – krásný a jemný proud energie začal nepřetržitě téci vzhůru páteří do mozku, kde vytvářel silný pocit nepřetržité radosti. Vše v životě probíhalo na základě synchronicity, odvíjelo se v dokonalé harmonii a běžně docházelo k zázrakům. Původcem toho, čemu lidé říkají zázraky, byla Přítomnost, nikoli osobní „já“. To, co zůstalo z mého osobního „já“, bylo pouze svědkem těchto jevů. Vše řídilo větší „Já“, hlubší než mé někdejší „já“ či mé myšlení.

O stejných stavech hovořili v dějinách i jiní lidé. To mě vedlo ke zkoumání duchovních učeních, včetně učení Buddhy, Huang Poa i novodobějších mudrců a učitelů, jakými byli Ramana Maharši a Nisargadatta Maharádž. Tak jsem si potvrdil, že tyto zkušenosti nejsou ojedinělé. *Bhagavadgíta* najednou dávala dokonale smysl. Občas se dostavovaly stejné duchovní extáze, o nichž mluvil Šrí Rámakršna a rovněž křesťanští světcí.

Vše a všichni ve světě byli zářící a mimořádně krásní. Všechny živé věci začaly svítit a vydávaly tichou a nádhernou Záři. Bylo zřejmé, že všechno lidstvo je ve skutečnosti motivováno vnitřní láskou, ale jednoduše si to neuvědomuje. Většina lidí prožívá svůj život jako spáček neprobuzený k vnímání toho, kým opravdu je. Všichni kolem mne jako by spali, ale všichni byli neuvěřitelně krásní. Jako bych byl do každého zamilovaný.

Bylo nutné změnit zvyk meditovat hodinu denně ráno a pak znovu před večeří, protože by to zesílilo pocity blaženosti do takové míry, že by se nedalo normálně fungovat. Zkušenost podobná té, kterou jsem jako chlapec zažil ve sněhové závěži, se dostavovala opakovaně znovu, ale bylo stále obtížnější tento stav opustit a vrátit se do normálního života. Neuvěřitelná krása všech věcí zářila v celé své dokonalosti. Tam, kde svět viděl ošklivost, byla jen nadčasová krása. Tato duchovní Láska pronikala veškerým vnímáním. Všechny hranice mezi „zde“ a „tam“, „nyní“ a „potom“ zmizely a s nimi i veškerá oddělenost.

Během roků strávených ve vnitřním tichu se moc Přítomnosti zvyšovala. Život již nebyl osobní a neexistovala ani osobní vůle. Osobní „já“ se stalo nástrojem Nekonečné Přítomnosti a konalo zcela v Ní. Lidé v auře této Přítomnosti pociťovali mimořádný klid. Hledači žádali o odpovědi, ale protože už neexistoval žádný „David“, vlastně přicházeli slyšet odpovědi od svých vlastních „Já“, jež byla i mým „Já“. Z očí všech zářilo totéž „Já“.

Děly se zázraky, které byly nad lidské chápání. Zmizelo mnoho chronických nemocí, jimiž tělo trpělo celá léta. Zrak se spontánně normalizoval a už nebylo zapotřebí brýlí, které jsem předtím nosil celý život.

Občas začala ze srdeční oblasti vyzařovat intenzivně příjemná energie, nekonečná Láska, směrem k místu nějaké nehody. Například jednou při jízdě po dálnici začala tato úžasná energie vyzařovat z prsou. Jakmile auto vjelo za zatáčku, ukázalo se, že tam právě došlo k dopravní nehodě. Kola převráceného automobilu se ještě točila. Tato energie velké síly přešla k cestujícím ve voze a po chvíli její proud ustal. Jindy jsem se procházel po ulicích cizího města, když tatáž energie začala proudit do oblasti asi o jeden blok přede mnou do místa, kde právě začal boj gangů. Vtom zápasící padli na zem a začali se smát. Potom proud energie ustal.

Bez varování a v nečekaných situacích docházelo k hlubokým změnám vnímání. Jednou při večeři v restauraci na Long Islandu Přítomnost náhle zesílila tak, že všichni lidé i věci, jevící se při běžném vnímání jako oddělené entity, splynuli v nadčasové univerzálnosti a jednotě. V nehyb-

ném Tichu bylo zřejmé, že neexistují žádné „události“ ani „věci“ a že se ve skutečnosti nic „neděje“, protože minulost, přítomnost a budoucnost jsou pouze výtvořem vnímání, stejně jako je iluzí i samostatné „já“ podléhající narození a smrti. Když se omezené, falešné „já“ rozplynulo ve vesmírném „Já“, které je jeho pravým zdrojem, dostavil se neklamný pocit návratu domů, stav naprostého klidu a úlevy od utrpení. Příčinou veškerého utrpení je pouze iluze oddělenosti, a proto jakmile si člověk uvědomí, že je vesmírem, zcela spojený se Vším, co Je, navždy a bez konce, už pro něj žádné utrpení není možné.

Přicházeli se léčit pacienti ze všech zemí světa a někteří z nich byli ti nejbeznadějnější z beznadějných, groteskní, kroutící se ve vlhkých prostěradlech, do nichž je zabalili na cestu ze vzdálených nemocnic. Přicházeli s nadějí na vyléčení z pokročilých psychóz a vážných, nevyléčitelných duševních poruch. Někteří byli katatoničtí, mnozí z nich léta nepromluvíli. V každém pacientovi však byla pod zmrzačenou skořápkou jasně vidět zářící esence lásky a krásy, tak skrytá obyčejnému zraku, že sobě ani ostatním nepřipadal hoden lásky.

Jednoho dne přivezli do nemocnice nemluvící katatonickou pacientku ve svěrací kazajce. Měla vážnou neurologickou poruchu a nemohla stát. Kroutila se v křečích na podlaze a koulela očima. Vlasy měla rozčuchané, strhávala ze sebe šaty a vydávala jen hrdelní zvuky. Její rodina byla dost bohatá, takže ji v průběhu let prohlédlo mnoho lékařů včetně známých specialistů z celého světa. Vyzkoušeli na ní každý lék, až se nakonec vzdali a prohlásili její případ za „beznadějný“.

Při sezení s touto ženou povstala otázka beze slov: „Co chceš, Bože, aby s ní bylo vykonáno?“ Pak přišlo uvědomění, že potřebuje pouze být milována, toť vše. Její vnitřní podstata vyzařovala jejíma očima a „Já“ se s touto milující podstatou spojilo. V tu chvíli ji vyléčilo její vlastní poznání toho, kým vlastně je. Stav jejího těla a mysli už ji netrápil.

V podstatě totéž se dělo u nespočetného množství pacientů. Někteří se podle kritérií ostatního světa vyléčili, někteří ne, ale to, zda ke klinickému vyléčení došlo, nebo nedošlo, už pro ně nebylo důležité. Jejich vnitřní utrpení skončilo. Jakmile se cítili milováni a v nitru se jim rozhostil mír, jejich bolest ustala. Tento jev lze vysvětlit tím, že Soucit Přítomnosti zasadil realitu každého pacienta do nových souvislostí, takže prožíval léčení na úrovni, na které překročil dosavadní podobu světa. Vnitřní mír „Já“ nás oba obklopil mimo čas a totožnost.

Bylo očividné, že *všechna bolest a utrpení vznikají výlučně z ega, a nikoli z Boha*. Pravda byla tiše sdílena s myslí pacientů. Jeden němý katonik měl mentální blok. Léta nepromluvil. „Já“ mu skrze mysl řeklo: „Obviňujete Boha z toho, co vám ale udělalo vaše ego.“ V tu chvíli vyskočil z podlahy a začal mluvit, což vyděsilo přítomnou zdravotní sestru.

Práce se stávala čím dál náročnější a nakonec jí už bylo přespříliš. Pacienti museli čekat, až se uvolní lůžko, přestože pro ně nemocnice přistavěla zvláštní pavilon. Přišel pocit nesmírné frustrace, že je možné věnovat se vždy pouze jedinému pacientovi. Jako kdyby mělo být moře přeléváno pomocí malé sklenky. Zdálo se, že musí existovat nějaký účinnější způsob, jak vyřešit příčiny běžných nemocí a nekonečného proudu duševního stresu a lidského utrpení.

To vedlo ke studiu fyziologických reakcí (svalovému testu), který odhalil úžasné možnosti. Jako by šlo o „červí díru“ mezi dvěma vesmíry, fyzickým světem a světem mysli a ducha, rozhraní mezi dimenzemi. Ve světě plném spáčů, kteří ztratili vlastní zdroj, byl náhle nástroj k pomoci, který může ukázat toto ztracené spojení s vyšší realitou. To tedy vedlo ke zkoumání (pomocí svalového testu) každé látky, myšlenky a konceptu, který si lze představit. Úsilí podpořili i mí studenti a asistenti ve výzkumu. Byl učiněn zásadní objev. Zatímco svaly všech testovaných osob při zkoumání negativního stimulu zeslábly (například při zkoumání pesticidů, umělých sladidel či fluorescenčního světla), u studentů duchovních disciplín, kteří zvýšili své vědomí, k témuž nedocházelo. Došlo k tomu evidentně proto, že se cosi změnilo v jejich vědomí. Poznali totiž, že nejsou odkázáni na milost světa, ale že je ovlivňuje pouze to, v co jejich mysl věří. Možná že i samotný proces na cestě k osvětlení zvyšuje schopnost člověka odolávat trampotám existence, včetně nemocí.

„Já“ mělo schopnost měnit věci ve světě na základě pouhé představy. Láska změnila svět pokaždé, když nahradila „nelásku“. Celé fungování civilizace by bylo možné hluboce změnit, kdyby tato síla lásky byla soustředěna na konkrétní bod. Kdykoli se to stalo, historie se rozvinula novými cestami.

Ukazovalo se, že je možné tyto velmi důležité vhledy světu nejen sdělovat, ale že je možné je taktéž viditelně a nevyvratitelně předvést. Vyplývalo na povrch, že velká tragédie lidského života spočívá v tom, že lidskou mysl lze snadno oklamat. Nesvár a spory jsou nevyhnutelnými důsledky neschopnosti lidstva rozlišit mezi pravdou a klamem. Teď zde však bylo řešení tohoto základního problému, způsob, jak podstatu vědo-

mí samého uvést do nových souvislostí a učinit zřetelným to, co by se jinak muselo pouze odvozovat.

Po čase bylo třeba opustit svět a vše v něm, stáhnout se do ústraní do malého městečka a sedm let tam strávit studiem a meditacemi.

Přemáhající stavy blaženosti se bez vyhledávání vracely, až nakonec vyvstala potřeba naučit se žít v Božské Přítomnosti, a přitom fungovat ve světě. Kvůli výzkumu a psaní bylo nutné zastavit veškerou duchovní praxi a soustředit se na svět forem. Čtení novin a sledování televize pomáhaly zůstat v obraze, kdo je kdo, jaké hlavní události se dějí a o čem se aktuálně ve společnosti vedou spory.

Výjimečné, subjektivní zážitky pravdy, které potkávají mystika, jenž ovlivňuje veškeré lidstvo vysíláním duchovní energie do jeho kolektivního vědomí, nejsou jednoduše srozumitelné většině lidských bytostí, a proto pro ně nemají valný význam. Výjimku tvoří další duchovně hledající. Tato skutečnost vedla ke snaze stát se obyčejným, protože již obyčejné bytí je výrazem Božství. Pravda o pravém „Já“ člověka může být objevena pomocí cesty každodenním životem. Žít s láskou a laskavostí postačuje. Ostatní se odhalí v pravý čas. Všední život a Bůh nejsou protiklady.

A tak se po dlouhé duchovní cestě kruh uzavřel návratem k nejdůležitější činnosti, kterou bylo přinášet Přítomnost alespoň o něco blíže pochopení co nejvíce ostatním lidským bytostem.

Přítomnost je tichá a nese v sobě stav míru, jenž je prostorem, ve kterém a skrze který má vše svou existenci i své prožívání. Tento mír je nekonečně jemný, a přesto jako skála. S ním mizí všechny obavy a objevuje se duchovní radost, tichá a nepopsatelně extatická. Protože prožitek času mizí, neexistuje žádná obava, lítost, bolest nebo očekávání. Zdroj radosti je nekonečný a stále přítomný, bez začátku a bez konce, neexistuje žádná ztráta, žal ani touha. Nic není třeba učinit, protože vše je již dokonalé a úplné.

Když se zastaví čas, zmizí všechny problémy, protože jsou to pouze produkty lidského vnímání. Jakmile převládne Přítomnost, ztotožňování s tělem nebo myslí končí. Po ztišení myslí zmizí i myšlenka „já jsem“, zazáří Čisté Vědomí a osvětluje vše, co člověk je, byl a vždy bude, napříč všemi vesmíry, mimo čas, a tudíž i bez začátku a konce.

Lidé se ptají: „*Jak je možné dosáhnout tohoto stavu vědomí?*“, nicméně jen málokdo podnikne potřebné kroky, jelikož jsou tak jednoduché. Předně

tu byla silná touha tohoto stavu dosáhnout. Potom přišla ukázněnost ve snaze neustále odpouštět a chovat se láskyplně bez výjimky. Člověk musí pociťovat soucit ke *všemu*, včetně vlastního „já“ a svých myšlenek. Dále přišla ochota pozastavit touhy a vzdávat se v každém okamžiku své osobní vůle. Jak byly každá myšlenka, pocit, touha nebo skutek odevzdávány Bohu, mysl se stávala stále tišší. Nejprve z ní odpadly příběhy a části příběhů, pak i myšlenky a pojmy. Když se člověk vzdá touhy tyto myšlenky vlastnit, už nikdy nedosahují takové propracovanosti a začínají se již v polovině rozpadat. Nakonec bylo možné vzdát se samotné energie vznikající myšlenky ještě dřív, než se stala myšlenkou.

I při vykonávání běžných činností pokračovala snaha o trvalé a nepřetržité soustředění, nedovolující odchýlit se ani na okamžik od meditace. Nejprve se to zdálo velice obtížné, ale s postupujícím časem se to stalo automatickým návykem, který vyžadoval stále méně úsilí, až byl nakonec bez úsilí úplně. Tento proces lze přirovnat k odpoutání rakety od Země. Nejprve je zapotřebí obrovské síly, pak s opouštěním gravitačního pole Země je již potřeba energie menší a menší a nakonec se raketa pohybuje vesmírem díky vlastní setrvačnosti.

Pak náhle, bez předchozího varování, došlo ve vědomí k posunu a osídlila je Přítomnost, nezaměnitelná a všeobjímající. Na několik okamžiků přišly obavy, to když umíralo „já“, a pak zavládlo Absolutno přítomnosti a vyvolalo záplavu posvátného úžasu. Tato změna byla ohromující, intenzívnější než cokoli předtím. V běžném životě se nedá s ničím srovnat. Hluboký šok se změnou spojený byl ukonejšen láskou Přítomnosti. Bez podpory a ochrany této lásky by byl člověk zničen.

Následoval okamžik hrůzy, protože ego lpělo na své existenci a děsilo se, že se stane ničím. Když se však pustilo a zemřelo, nahradilo je „Já“ jako Vše zahrnující Jsoucno, v němž je všechno jasné a zřejmé a je dokonalým vyjádřením vlastní podstaty. Zmizelo existování na určitém místě a dostavilo se vědomí, že „Já“ je vším, co kdy bylo a může být, co Jest. Je úplné a kompletní mimo všechny identity, mimo jakékoliv pohlaví, a dokonce mimo samo lidství. Už nikdy se nemusí bát utrpení a smrti.

Co se děje s tělem od této chvíle, není důležité. Na určitých úrovních duchovního vědomí se nemoci vyléčí nebo spontánně zmizí. V absolutním stavu jsou však takové úvahy bezvýznamné. Tělo se ubírá svou předurčenou cestou a pak se vrátí tam, odkud přišlo. Nemá žádnou důležitost a na Realitu nemá žádný vliv. Jako by tělo bylo spíše „to“ nežli „já“, jako

další předmět, jako nábytek v místnosti. Chvilími je komické, že lidé tělo dosud oslovují, jako by to byla individuální osoba, ale neexistuje způsob, jak tento stav vědomí vysvětlit nevědomému. Nejlepší je starat se o sebe a ponechat na Prozřetelnosti, aby společenské záležitosti řídila sama. Jakmile však člověk dosáhne blaženosti, začne pro něj být velmi obtížné tento stav silné extáze skrývat.

Svět jím může být oslněn a lidé přicházejí zdaleka široka, aby se uchýlili do aury, která jej obklopuje. Mohou být přitahováni duchovně hledající, ale i duchovní zvědavci a také velice nemocní lidé hledající zázraky. Člověk se pro tyto lidi může stát magnetem a zdrojem radosti. Obvykle v tomto stavu pociťuje touhu sdílet jej a použít pro dobro všech.

Extáze, která tento stav doprovází, není zcela trvalá. Nastávají i okamžiky velkého trápení. Nejintenzívnější jsou, když stav kolísá a náhle bez jakékoli zjevné příčiny ustane. Potom přicházejí období intenzívního zoufalství a strachu, že Přítomnost člověka opustila. Tyto pády činí cestu svízelnou a překonat tyto zkoušky vyžaduje pevnou vůli. Nakonec začne být zřejmé, že tuto úroveň bude nutné překročit, jinak bude neustále docházet k bolestivým „sestupům z milosti“. Nádhery extáze je pak nutné se vzdát, protože přichází náročný úkol překročení duality, dokud se nevystoupí nad všechny protiklady a jejich navzájem soupeřící vlivy. Zbavit se železných okovů ega je jedna věc, a docela veselá, něco zcela jiného je ovšem zříci se i okovů zlatých, okovů extatické radosti. Jako by se duše vzdávala Boha a objevuje se nová úroveň strachu, dosud nikdy nepociťovaná. Toto je poslední hrůza naprosté osamělosti.

V mém případě byl pro ego strach z neexistence obrovský, a tak se od něj opakovaně odtahovalo, jakmile se přiblížil. Účel agónií a temných nocí duše pak začal být zjevný – jsou tak nesnesitelné, že intenzívní utrpení probudí v člověku extrémní snahu potřebnou k jejich překonání. Když váhání mezi nebem a peklem začne být neúnosné, je nutné se vzdát touhy po samotné existenci. Teprve když se toto stane, je možné se konečně posunout nad dualitu Všeho, nebo Ničeho, nad existenci a neexistenci. Tento vrchol práce na vlastním nitru je nejobtížnější fází, vrcholným předělem, kde dochází k plnému uvědomění, že iluze existence, která je zde překračována, je již neobnovitelná. Od tohoto kroku již není návratu a jeho nezvratnost způsobuje, že se tato poslední bariéra zdá nejstrašlivější volbou ze všech.

Ve skutečnosti však je tato závěrečná apokalypsa „já“ rozpuštěním poslední zbývající duality protikladů existence a neexistence. Totožnost se rozplyne v Univerzálním Božství a nezůstane žádné individuální vědomí, které by si mohlo vybírat. Poslední krok potom učiní Bůh sám.

David R. Hawkins

Zdrojem univerza i veškeré existence je nekonečná potencialita s Neomezenou Mocí. Nemá žádnou formu. Z nejvyššího Neprojevena povstává projevený vesmír s lineární a nelineární sférou. Formy podléhají umístění v prostoru a mají určité trvání. Nejvyšší Neprojeveno však formu nemá, a tak se v čase ani prostoru nenachází.

Lidská mysl si je vědoma sama sebe díky tomu, čemu se obvykle říká „vědomí“. Jde o subjektivní stav uvědomování si vlastní existence a spolu s ní i uvědomování prožitkového obsahu, který nazýváme „život“.

Jevy, které jedinec považuje za „osobní život“, jsou zaznamenávány osobní pamětí. Jinak jsou veškeré jevy v kosmu, byť sebekratší a sebemenší, dokonce i každé mrknutí okem či letmá myšlenka, zaznamenávány v nekonečném, neosobním poli vědomí, ležícím mimo čas, prostor i osobní paměť. Jako by vesmír neviditelně nahrával naprosto vše, co se v něm děje. Tento záznam lze kdykoli vyvolat pomocí jednoduchého fyziologického fenoménu, jež nazýváme svalový test. Je to umožněno tím, že reakci svalů při něm zprostředkovává nelokální vědomí.

Vědomí je neviditelná vlastnost života s jedinečnou schopností reagovat na podnět, který je skutečný, protože má nebo měl skutečnou existenci, a tedy je „pravdivý“. Pokud je lidskému vědomí předložen pravdivý výrok nebo je pouze potichu podržen v mysli, svaly těla se díky rozpoznání pravdivosti automaticky posílí. Oproti tomu zeslábnu, pokud jsou konfrontovány s nepravdou, neboť ve skutečnosti vůbec neexistuje, tedy není na co reagovat. Vědomí tak připomíná žárovku, která svítí, pokud skrze ni protéká elektrický proud (pravda), a svítit nemůže, pokud elektrický proud přítomen není (nepravda).

Velkým objevem bylo, že pomocí svalového testu může člověk poprvé v dějinách rozeznávat pravdu od nepravdy, a to ohledně čehokoli nacházejícího se kdekoli v prostoru i čase. Ukázalo se, že výsledky testu nesouvisí s osobními názory či přesvědčeními testujících. Ruka nevinného dítěte je při něm stejně spolehlivá jako ruka informovaného dospělého. Stejně tak se zjistilo, že zkoumaný výrok není třeba ani vyslovovat nahlas, stačí, pokud je tiše podržen v mysli.

Schopnost vědomí rozeznávat pravdu od nepravdy znamená, že neviditelná, nelineární sféra duchovní pravdy může být zkoumána a že je

možné potvrzovat, zda se v konkrétních případech jedná o stavy osvícení. Nakonec bylo díky zkoumání možné sestavit mapu úrovní vědomí, která obsahuje veškeré projevy lidského vědomí napříč celými jeho dějinami. Jednotlivým stavům byly přiřazeny číselné hodnoty. Na začátku je pouhá existence, vědomí pak postupně roste až k nejvyšší hodnotě, které může být dosaženo u lidské bytosti. Vzhledem k nesmírnému rozdílu obou krajních poloh by se muselo jednat o obrovská čísla, což by bylo nepraktické, a proto byla zvolena stupnice nikoli lineární, nýbrž logaritmická. Začíná od jedné a končí tisícem.

Při výzkumu se ukázalo, že cokoli má naměřenou hodnotu 200, je pravdivé a cokoli se nachází pod touto hladinou, je nepravdivé. Nad 200 jde o oblast konstruktivní, vyznačující se integritou a podporou života. Pod 200 se nachází negativní a škodlivé stavy a jevy. Úroveň 200 má tedy zásadní důležitost, neboť zde se odděluje pravda od nepravdy.

Možnost tímto způsobem rozlišovat pravdu od nepravdy je zcela klíčové, protože právě tohoto není lidská mysl sama o sobě schopna. Podobně jako před lety objev dalekohledu znamenal úplně novou možnost průzkumu vesmíru, i zde se otevírá oblast výzkumu skutečnosti, která dosud zůstávala uzavřená.

Výsledky výzkumu byly nejprve představeny vědecké obci ve formě disertační práce (*Qualitative and Quantitative Analysis and Calibration of the Levels of Human Consciousness*). Jednalo se o formální prezentaci údajů ověřovaných tradiční vědeckou metodou (např.: $P < 0,01$, nulová hypotéza, statistická analýza, grafy, tabulky, dokumentace a podrobné odkazy). Disertaci jsem obhájil a vzbudila značnou pozornost i nadšení, vzhledem k překvapivosti prezentovaných objevů.

V knize *Moc versus síla* jsem popsal různé objevy, a co z nich vyplývá pro různé oblasti lidského počínání včetně určitých aspektů spirituality, do té doby vědou považovaných za nedostatečně „reálné“. Svalový test, nový nástroj výzkumu, umožňoval racionální a komplexní zkoumání nelineární sféry, v níž jde o významy a o souvislosti věcí. Nejprve se ukázalo, že úrovně pod 200 jsou úrovněmi síly, zatímco nad hladinou 200 se nachází moc. Ukázalo se, že vlastnosti síly jsou z podstaty slabé, vázané na místo a destruktivní vůči životu. Navíc spotřebovávají energii, zatímco moc, založená na pravdě, je trvalá, na místo nevázaná a energii nespotebovává, nýbrž produkuje.

Technika svalového testu umožnila: (1) rozlišování pravdy od nepravdy, (2) určování úrovně lidského vědomí a (3) zkoumání jakéhokoli před-

mětu a jevu kdekoli v čase a prostoru. Vznikl tak nástroj, pomocí kterého se můžeme dívat na vývoj lidského vědomí v čase a v nových souvislostech i na jeho další osud mimo rámec jednotlivého fyzického života.

Mapa vědomí tak staví celé lidské dějiny do nového kontextu. Během výzkumu jsme zjistili, že většina lidstva se pohybuje na nižších úrovních vědomí a že pouze ve vzácných případech (ani ne v jednom z deseti milionů) dojde k dosažení úrovně 600. Kniha *Moc versus síla* se proto zabývala právě úrovněmi pod 600.

Kniha *Vševědoucí Já* se věnovala stavům tradičně nazývaným osvícení. Ukázalo se, že stavy osvícení v sobě obsahují celou řadu stoupajících stavů uvědomování. Každý další stupeň představuje určité omezení vědomí prostřednictvím stále vyšších dvojic vnímaných protikladů, které je zapotřebí překročit, pokud se má úroveň posunout ještě výše.

Kniha *Vševědoucí Já* usilovala o popis subjektivní reality pokročilého mystika tak, aby stavům vědomí bylo možné co nejlépe porozumět. Při tom se podařilo ujasnit některá stará duchovní učení a nesprávné výklady, kterými byla zatížena. Kniha *Vševědoucí Já* má sama o sobě úroveň vědomí vysoko nad 900 a soustředila se na velice pokročilé duchovní pravdy.

Nejvyšší duchovní energie, kterou v lidských dějinách dokázalo fyzické tělo a nervový systém zvládnout, je energie úrovně vědomí 1000. Na ní se pohybovali nejpokročilejší duchovní učitelé (avatárové), Kristus, Buddha a Krišna. Kniha, kterou držíte v ruce, se bude zabývat nejvyššími úrovněmi vědomí člověka, tedy hodnotami mezi 850 a 1000. Tyto úrovně nelze popsat, „osoba“ ani „osobnost“ není schopna o nich hovořit ani jako o subjektivním prožitku, ani jako o porozumění, ke kterému došla. Proto tuto knihu nemohl napsat žádný „autor“, nýbrž pouze Vědomí samotné. Takovéto úrovně vědomí povstávají z radikální subjektivity, která naprosto překračuje osobní totožnost. Vědomí na těchto úrovních pouze používá tělo a mysl člověka, aby mohla nastat komunikace pomocí slov. Moc Pravdy však přitom existuje nezávisle na jakýchkoli slovech a popisech. Pouze jaksi „doprovází“ lidskou řeč a umožňuje a podporuje porozumění.

Osvícení je stav bez jakékoli formy, nicméně skrze bytost, která i po něm zůstane ve fyzickém životě (což není příliš běžné), vyzařuje vlastní, mocnou energii. Setrvání ve fyzickém těle si paradoxně vyžádá i určitou daň. O tom budeme ještě hovořit na následujících stránkách.

Poznámka ohledně svalového testu

V předchozí práci byla představena mapa úrovní lidského vědomí, na jejímž vypracování se podílely tisíce nezávislých výzkumníků v průběhu více než pětadvaceti let. V době, kdy se píše tato kniha (rok 2003, pozn. překl.), již bylo provedeno přes 310 000 různých testování. Pokud se vyskytl nějaký zdánlivý rozpor, bylo posléze zjištěno, že k němu došlo kvůli nedodržení správné techniky nebo kvůli nesprávné formulaci zkoumaného výroku.

Občas si někdo stěžoval, že „test nefunguje“, případně „dává nesprávné odpovědi“. Teprve později jsme zjistili, že **svalový test funguje spolehlivě a správně pouze tehdy, provádějí-li jej osoby, jejichž úroveň vědomí se nachází nad hodnotou 200 a které kladou otázky s čistým záměrem, tedy i úroveň zkoumaného výroku je vyšší než 200**. Potvrzuje se tak, že moc a duchovní čistota krácejí ruku v ruce.

Když jsme objevili, že lze pomocí svalového testu rozlišovat pravdu od nepravdy ohledně čehokoli ve vesmíru, nastaly určité obavy, že kdyby se test dostal do nesprávných rukou, mohlo by dojít k jeho sobeckému zneužití. To ovšem není možné, neboť technika „chrání samu sebe“. Provádějící osoba totiž musí mít čisté záměry, jinak spolehlivost výsledků prudce klesá.

Několik základních pravidel ohledně metody provádění svalového testu:

1. Obě osoby (ta, která vyslovuje zkoumaný výrok, i ta, jejíž paže na něj reaguje) musejí vykazovat úroveň vědomí vyšší než 200.
2. Rovněž záměry či motivace ke zkoumání musejí mít vyšší úroveň než 200.
3. Zkoumaný výrok musí být vyřčen ve formě oznamovací věty. Test pak ukáže, zda věta je pravdivá, nebo nepravdivá.
4. Pokud zkoumáme úroveň vědomí, vztahujeme ji k hodnotám z mapy úrovní lidského vědomí, která již byla sestavena a používá hodnoty 1 – 1000. (Výrok tedy vyslovujeme např. takto: „Na stupnici 1 až 1000 má to a to hodnotu vědomí vyšší než 200“. Více o provádění testu v příloze B této knihy.)
5. Odpověď přijde i v případě, že výrok nevyslovujeme nahlas, ale pouze si jej myslíme (nebo představujeme). V takovém případě není odpověď ovlivňována osobními názory a přesvědčeními druhé osoby. Můžeme například pouze říci: „To, co mám nyní na mysli, je pravdivé“. Vědomí prostřednictvím svalového testu odpoví „ano“, nebo „ne“.

Reakce svalu na testovaný výrok byla prokázána tisíci praktickými pokusy, prováděnými po celém světě po několik desetiletí. Jde o fenomén, který lze opakovat. Nelze jej vysvětlovat pomocí newtonovské fyziky ani pravidel běžné logiky. Dá se mu porozumět z hlediska kvantové fyziky, která objevila souvislost záměru pozorovatele s pozorovaným jevem, kdy na pozorovateli jevu závisí, zda dojde ke kolapsu vlnové funkce, či nikoli (von Neumann). Stav vesmíru (Schrödingerovy rovnice) je podle Heisenbergova principu neurčitý, a tak je kvantová reakce omezena (Diracův proces) pouze na „ano“, nebo „ne“ (viz příloha C, Kvantová mechanika).

ODDÍL PRVNÍ: CESTA

OTÁZKA: Jak poznám, zda jdu správným směrem?

ODPOVĚĎ: „Směr“ je lineární koncept. Nejspíše máte na mysli, zda stezka, po níž se ubíráte, je pravdivá a vhodná. Tuto otázku je důležité si pokládat. Je z ní cítit pokora, pramenící z poznání, že lidská mysl (ego) není schopná rozlišit pravdu od nepravdy. Duchovní úroveň jakéhokoli učení či učitele si můžete ověřit pomocí svalového testu a pak se rozhodnout, zda jde o cestu, která je v dané době pro vás užitečná.

OTÁZKA: Proč je na světě tolik různých popisů Boha?

ODPOVĚĎ: Odráží se v nich nejrůznější pohnutky ega a jeho antropomorfické projekce. Ego je svou podstatou omezené, a tak Boha nemůže zažít. Bůh je absolutní subjektivita, která je podkladem veškeré existence i schopnosti uvědomování. Bůh je nad časem, prostorem i nad jakýmkoli lidským popisem. Všechny osvícené bytosti v dějinách popisovaly Nejvyšší Realitu naprosto stejně. Nejvyšší Realita je pouze jedna.

Bozi ze starých mytologií i všelijaká božstva či polobozi měli vždy pouze vymezenou oblast působnosti, jako například bůh plodnosti, bůh sklizně a podobně. Jejich očividná omezenost ukazuje, že jsou pouhou dočasnou náhražkou Božské Reality a nejvyšším Bohem Stvoření být nemohou.

Vzhledem k tomu, že Božství či Neprojevený Bůh stojí mimo možnost jakéhokoli popisu, je Nejvyšší Uvědomění možné prožít pouze subjektivně, radikálně subjektivně a bez jakéhokoli obsahu. Pro entity, které si ve své nepřítetnosti chtějí božství usurpovat pro sebe, je uznání absolutního božství Nekonečného Nejvyššího naprosto nepřijatelné. Mohli bychom říci, že falešný bůh je taková entita, která se pokouší pravdu nahradit mocí, pýchou a ovládnutím okolí, což je luciferský omyl. Pak dojde k tomu, že se ego prohlašuje za Boha (v podstatě jde o velikášství). Základem omylu je přitom neochota mysli podvolit samozvanou svrchovanost svého soukromého „já“ Všebytí Božímu.

Absolutní Realita nemá žádné potřeby, neboť sama Je Vším, Co Je. Nemá, ani nemůže mít, potřebu moci, když sama Nekonečnou Mocí je.

Nepotřebuje nic ovládat, podobně jako obloha nemusí ovládat oblaka, netvoří je ani neničí. Vše vyvstává v rámci všezahrnujícího, naprosto nekonečného prostoru. Obloha nezabíjí mraky, netrestá je ani se jim nemstí. Všem poskytuje rovnocennost a poskytuje rámec pro jejich vnímané vytvoření i zaniknutí.

OTÁZKA: Když takto popisujete Boha jako Nejvyšší Bytost, zní to dost neosobně.

ODPOVĚĎ: Ego je zvyklé přemýšlet ve smyslu oddělených bytostí. Protože je nevidí jako jedno, vytvoří si mezi nimi alespoň představu vztahu. Dětská složka ve struktuře ega doufá, že Bůh bude cosi jako ideální „super rodič“. S tímto konceptem však zároveň neodvratně povstává jeho odvrácená strana, kterou je strach, že rodič nebude s dítětem spokojen.

Na rozdíl od vnímání ega je Absolutní Realita „Já“ projevem samotné podstaty Boha. Láska Přítomnosti je nadosobní. Je prožívána jako nekonečný pokoj, nekonečné bezpečí, které trvá navěky. Nelze si představit žádný „konec“, kterého je možné se bát. Bůh Přítomnosti vnáší do bytí radost z dokonalosti. Láska není Boží „vlastností“, nýbrž přímo Jeho podstatou. V Přítomnosti není nic, co by mohlo být vnímáno jako „něco jiného“ než To. Bůh je všezahrnující Realita nikdy nekončícího přítomného okamžiku. Neexistuje nic „jiného“, z čeho by šlo mít strach ani čemu by šlo působit potěšení.

Podobně si slunce s námi nehraje na schovávanou, když se na nebi zformují mraky. Víme, že svítí nepřetržitě. Je jeho přirozeností, že jeho paprsky neustále září a hřejí. Na rozdíl od fyzického slunce je slunečnost Boží trvalá nekonečně. Přicházení a odcházení vesmírů nemá z hlediska Nekonečného Bytí pražádnou důležitost. To, co je samo Zdrojem života a univerza, samo životu ani univerzu nijak nepodléhá. Sláva Boží nemusí splňovat žádná kritéria, stojí nad nimi.

OTÁZKA: Co je lékem na pochybnosti?

ODPOVĚĎ: Člověk má uvědomování si Boha zastřené mravní otupělostí, pochybovačností, rozumovým strachováním, negativismem, někdy i ignorancí. Tyto motivy se často projeví. Ego nemá rádo, když je jeho náhled na svět jakkoli otřesen nebo relativizován. Svě paradigmata (základní, obecně přijímaný vzorec myšlení) si chrání jako oko v hlavě, protože bez něho by prožívalo strach. Pronikne-li k němu informace, která odporuje jeho pohledu, začne se okamžitě bránit, neboť jinak by „nemělo pravdu“.

Zároveň rádo vyvolává dojem, že si svůj názor na svět nevybralo samo. Snaží se tvářit, že poznalo vnější pravdu, nikoli že si ji zvolilo.

Pokud chce být věrné nějaké skupině, náboženství, národu či rodině, dochází ke konfliktům. U duchovního žáka však věrnost patří výhradně Bohu. Občas bývají pochybnosti zdravým znamením, že jsme se dostali na nesprávné místo (v duchovním smyslu). Naše naivita se postupně proměňuje v duchovní zralost a při tom se mohou objevovat varovné záblesky pochybností, jakési znamení „stop“. Stává se to kupříkladu, když odrosteme určitému náboženství, skupině či učení a je čas se posunout dál.

Pochybnosti mohou vycházet ze strachu, že přijdeme o zažitý pocit vlastní totožnosti nebo o svá drahocenná přesvědčení. Chceme-li se pochybností zbavit, stačí, když si všimneme důvodů, proč je máme. Ověřit si toto zjištění pak můžeme svalovým testem.

Svalový test je rychlý a dává jasnou odpověď „ano“, nebo „ne“. Stačí, když dodržíme základní pravidla pro jeho používání. Také je třeba ověřovaný výrok formulovat velice přesně. Někdy může i změna jednoho dozněle nedůležitého slova vést k jinému výsledku. Proto doporučujeme ověřit několik výroků najednou a tak provést potvrzení. Pokud v odpovědích vnímáme nesoulad, zkoumáme dále, dokud neodhalíme zdroj omylu. Nedbale formulované výroky mohou způsobovat zavádějící odpovědi.

Při zkoumání úrovně vědomí Carla Junga vyšla například mnohokrát v průběhu několika let hodnota 520. Pak ale jednou tazatel testoval výrok: „Carl Jung má úroveň vědomí přes 500“, a vyšla odpověď „ne“. Po nové formulaci výroku: „Carl Jung MĚL během života úroveň vědomí přes 500“, odpověď zněla „ano“. Předchozí „ne“ vyšlo jednoduše proto, že v době testování už Jung nežil.

Při zkoumání úrovně duchovního učitele nebo určité duchovní cesty je nutné, aby vycházela nad 200. V opačném případě se tomuto učení neotevíráme. Pokud se pohybuje nad 200, je v pořádku. Pro každého žáka existuje odpovídající úroveň učení. Ochotu a nadšené využívání osobní vůle například posiluje učení s úrovní 300–400. Mnohdy člověku více poslouží nadšená skupina lidí než náročné, pokročilé duchovní texty. Když je rozdíl mezi úrovní žáka a učitele příliš veliký, mnoho informací zůstává nepochopeno nebo do nich žák není schopen vnitřně vstoupit.

Osvícený mudrc může stát na velice vysoké úrovni vědomí, ovšem nemusí být schopen vyučovat druhé, podobně jako klavírní virtuos zároveň nemusí být skvělým učitelem hry na klavír. Mistrovství v oboru ještě neznamená schopnost učit, pro tu je třeba jiných dovedností.

Dokonalý učitel má trpělivost vysvětlovat pravdu různým úrovním žáků a zasazovat ji do pro ně srozumitelných souvislostí tak, aby byla zřejmá. Musí tedy znát všechny úrovně i problémy, které se na každé z nich vyskytují. Zároveň se v každé úrovni překonává jiný rozpor protikladů, s čímž by měl učitel také umět pomoci. Po překročení protikladů pak žák postupuje na další, vyšší hladinu.

Učitelovo vědění musí pocházet výhradně z vnitřního zjevení, které osvícení doprovází a je jeho znakem. Přichází s ním neochvějná jistota a vrozená autorita, kterou v sobě nese pouze absolutní pravda. S pravým učitelem přichází poznání díky působení Přítomnosti. Jeho vědění nepochází z vnějších zdrojů, takže citáty slavných textů z minulosti používá pouze proto, že je posluchač již zná a snáze s nimi pracuje. Jinak učitel žádné vnější potvrzení pravdivosti nepotřebuje.

V ideálním případě učitel rozpoznává úroveň vědomí položené otázky. Pravda, kterou hovoří, je neporušitelná, a tak ji není zapotřebí hájit. Je sama v sobě dokonalá, prokazuje samu sebe, osvětluje samu sebe, nemusí na ni být „vrháno světlo“. Nepotřebuje ani jakýkoli souhlas. Absolutní subjektivita zjevené pravdy vylučuje pochyby i nejistotu. S těmi přichází pouze ego. Když se ale ego zhroutí, umlkají argumenty a nastává ticho. Pochybnosti *jsou* ego. Vlastně můžeme říci, že ego je především struktura pochybností, která sama sebe udržuje tím, že neustále přichází s dalšími a dalšími neřešitelnými problémy, otázkami a rozptylujícími záležitostmi. Jakmile je ale postaveno před vše přemáhající Absolutní Pravdu, jež vyzařuje z „Já“, celá struktura se zborší a ego doslova zemře. Toto je také jediná skutečná smrt, ke které kdy může dojít. Podléhá jí pouze iluzorní, malé „já“ člověka.

OTÁZKA: Poté co stav označovaný jako osvícení nahradí to, čemu se běžně říká „ego“, pokračuje vývoj vědomí nějak dále?

ODPOVĚĎ: Může, nicméně naprosto spontánně. Není důsledkem duchovního snažení či hledání. V mnoha případech zůstává úroveň vědomí osvíceného mudrce stejná po zbytek života. Vzácně se stává, že spontánně stoupá dál. Jako by si duch v rámci přítomného okamžiku uvědomil paradox vyšší úrovně, který volá po vyřešení. Duchovní inspirace pak hledá překročení takového bloku. Připomíná to například zadřenou třísku v těle, která budí pozornost a organismus na ni reaguje. Může dojít k mučivým bolestem celého těla a nervového systému. Ze zkušeností (autora této knihy) je známo, že po modlitbě a meditaci nakonec přišlo spontánní zjevení, v jehož světle byl paradox spatřen jako vyřešený. Pak bolest ustala.

Tyto bolestivé vjemy mohou pocházet z toho, že v sobě vědomí drží určité přesvědčení, například že pro dosažení Boha je nutné trpět nebo že služba Bohu je obět. Jakmile se takovéto podvědomé domněnky vyléčí, intenzita bolesti se zmírní. Z výzkumu vědomí vyplynulo, že si člověk během spousty životů vytvořil nejrůznější systémy přesvědčení, mnohdy velmi přísné až kruté vůči lidské slabosti a omylům. Jeho duchovní vědomí je však v současném životě již nemůže nadále akceptovat, a tak jsou potlačeny do podvědomí. Tam ovšem vyvolávají bolestivé pocity, při nichž má jedinec dojem, že jeho nervový systém byl připojen k elektřině o vysokém napětí. Když ona přesvědčení odhalí, bolest zpravidla zeslábně. Všechna omezení, která v něm vůči duchovnímu uvědomění přetrvávají, se ale postupně obracejí ve vnitřní nepohodu a duchovně nepříjemné stavy, jež zůstávají, dokud se příslušná omezení z podvědomí nevnese do vědomí. Pomáhá v tom intenzivní modlitba a snaha o porozumění.

OTÁZKA: Sekty představují past pro nepozorné. Jak je rozpoznat od poctivých duchovních společenství?

ODPOVĚĎ: Předně si řekněme, že sekty mají úroveň vědomí nižší než 200. Může za to buď chyba v jejich nauce, nebo je nauka čistá, ale organizace nežije v integritě. Občas je zdrojem omylu vůdce skupiny. Naivnímu, důvěřivému a duchovně nevědomému člověku mohou sekty připadat krásné a poctivé.

Jak se dále rozvíjí jeho zralost a duchovní rozlišování, začínají mu být charakteristické znaky sekty zřejmější. Jejich prvním znakem je snaha o využívání. Vůdce značně ovládá ostatní, peníze jsou velmi důležité a věrnost skupině téměř posvátná. Klade se důraz na získávání dalších stoupenců a zřeknutí se vztahů s rodinou a přáteli. Sekta má svá tajemství, hierarchii, snaží se přesvědčovat a používá psychologický tlak hraničící až s vymýváním mozku. Pokud někdo skupinu opustí, setká se s negativní reakcí a někdy až fyzickými útoky. Při vstupu do sekty se konávají zasvěcení, přísahy či sliby věrnosti. Vůdce bývá charizmatický a přesvědčivý. Někdy bývá členům zakazován pohlavní styk, nicméně na vůdce se tento zákaz nevztahuje.

Ve středu pozornosti není učení, nýbrž vůdce, dostává dary, peníze, je uctíván a pouhá zmínka o něm členy sekty přiměje ke zbožným vzdechům. Nejde o přirozený, zdravý respekt, nýbrž kult osobnosti. Vůdce mnohdy tvrdí, že má jakýsi zvláštní vztah s nějakou duchovní entitou, která dává pokyny a příkazy i ohledně nejvdědnějších denních aktivit nebo upozor-

ňuje na údajnou nadcházející katastrofu. Tím je ve slabých a naivních lidech vyvolán dojem naléhavosti, se kterou se pak pokoušejí shánět další přívržence.

Členové mívají natolik vymyté mozky, že jejich psychika musí být po odchodu ze sekty přeprogramována odbornými psychology. Dokonce, i když jsou odhaleny podvody a falešnost vůdce, mnoho následovníků nedokáže nic jiného než zavřít oči a skutečnost popřít.

Jestliže se v hierarchii sekty chcete dostat výše, přijde vás to na nemalé množství peněz. Každý další stupínek mívá název, prvním stupněm je kupříkladu „uchazeč“, následuje druhý stupeň, označený jako „instruktor“, třetím stupněm je „mistr“ a tak dále. Některé organizace jsou strukturovány jako pyramidové podnikání, jehož zisky směřují k vedoucím na vrcholu pyramidy.

Učení i praktiky sekty protiřečí základním duchovním skutečnostem. Nárokují si exkluzivní přístup k pravdě, podnikané aktivity ospravedlňují „účelem“, který ovšem stojí na zcela pomýlené interpretaci reality. Mnohdy se odvolávají na tajemná místa starých spisů, z Bible například na knihu Zjevení. Často bývá jejich učení očividně pomatené. Souvěrci jsou kupříkladu nuceni v noci očekávat přilet mimozemského plavidla, které je zachráněním z hříšného světa, jiní jsou přesvědčeni ke spáchání hromadné sebevraždy nebo naopak k vraždění nevěřících. Poškozují záměrně svá těla (nechávací si vyvrtat otvory do lebky, amputovat genitálie apod.) či konají zvrácené rituály s obětováním krve. Doufají v pomoc mimozemšťanů, vraždí odpadlíky, páchají sebevražedné atentáty, obětují děti a zvířata, vzývají entity z astrální planiny a démony, vrhají se do nepřirozených aktivit a veškeré příjmy věnují organizaci (na rozdíl od desátků či slibu chudoby v církvi, kde se jedná o zcela svobodné rozhodnutí zdravého člověka).

Oddaní členové nasměrovali svou schopnost důvěřovat špatným směrem, a tak jsou vůdci vykořisťováni. Jak řekl Ježíš: „Poznáte je (falešné proroky) po jejich ovoci.“ Co naopak pochází z Boha, přináší krásu, lásku, radost, odpuštění, soucítění, pokoj a svobodu.

OTÁZKA: V tom případě se zdá, že se některá organizovaná náboženství chovají jako sekty!

ODPOVĚĎ: Máte postřeh. Mnohé náboženské organizace se sice honosí slávou jména svého zakladatele, od jeho původního učení se však odklonily a často jsou zkorumpované. Poznáte to snadno podle jejich svárlivosti,

povýšenosti, dokonce i snahy ovládnout svět (např. islámský terorismus má hodnotu vědomí 70). Bývají fundamentalistické a militantní.

Nepoctivé využívání pokřivené duchovní pravdy je staré jako náboženství samo, jak se dočteme i v Bibli:

„V Božím lidu však bývali i falešní proroci, stejně jako mezi vámi budou falešní učitelé, kteří pokoutně zavedou zhoubné bludy... Mnozí je budou v jejich nestydatosti následovat a cesta pravdy se kvůli nim ocitne v opovržení. Budou se s vámi pokoušet chamtivě kupčit vymyšlenými řečmi.“ (2. Petrův list, 2,1–3)

OTÁZKA: Co vlastně znamená být „buddhistou“ nebo „křesťanem“?

ODPOVĚĎ: Znamená to být jednoduše tím, kdo následuje učení zakladatele tohoto směru. Pravda samotná je po celé dějiny Země stále tatáž. Žádná ze skupin ji nemůže exkluzivně vlastnit. Pravda nepatří žádnému směru. Vždyť komu patří slunce či obloha?

Křesťané následují učení Ježíše Krista, které je popsáno v Bibli, v Novém zákoně. Mezi nejvyššími světovými učiteli neexistuje rozpor. Ten vznikl leda mezi pozdějšími následovníky, jako například těmi, kteří si dnes označení „křesťan“ přivlastňují, ale chovají se jako sekta.

Dělo se to tak v průběhu celé lidské historie. Průběžně se objevují nejrůznější „proroci“, kteří hlásají prapodivné zvěsti, a lehkověrní lidé je následují. Vystupují falešní mesiáši, ovšem jejich pravdivost se dá snadno ověřit. Například křest vodou je pouhým symbolem křtu, který se odehrává v duchovní oblasti. Samotný fyzický úkon neznamená nic. Proč se tedy některé organizace ohánějí tím, že pouze jejich křest je platný? Pravdu nemůže nikdo „mít“, natož ji mít sám.

Nedávno (psáno v roce 2003) jsme například byli svědky návštěvy papeže Jana Pavla II. u patriarchy ruské Pravoslavné církve. Smyslem bylo posílení vzájemné tolerance obou vyznání. Pomocí svalového testu jsme změřili, že úroveň papežova postoje během setkání činila 590, což je extrémně vysoká hodnota Bezpodmínečné Lásky. Řečeno tradičními termíny, papež zastupoval srdce. V jiných záležitostech se bohužel církev díky politickým a autoritativním postojům pohybuje podstatně níže než 500, takže se krásně ukazuje odvrácená strana institucionalizace.

Duchovně hledající se postupně učí, jak hledět na jevy bez posuzování. Neexistují lepší a horší postoje. Pouze každý patří do jiných souvislostí. (Pedofilie kněží v katolické církvi vykazuje hodnotu 165, zatímco moderní katolicismus 510.) Nemůžeme proto zatracovat organizaci jako celek

kvůli skutkům, které činí její nejslabší články v nejslabších chvílích. Všechny instituce jsou řízeny omylnými lidmi.

Jedincům, kteří se odevzdali duchovní stezce a hledají cestu nejvyšší pravdy, se mnohé odhalí. Občas se jejich schopnost rozlišování zostří díky bolestivým zkušenostem. Klasická terminologie hovoří o „otevírání třetího oka“. Dalo by se říci, že postupně získáváme šediny moudrosti.

OTÁZKA: Co když se někdo v upřímné snaze přesto nechá svést?

ODPOVĚĎ: Krišna řekl, že Bůh miluje ty, kdo mají oddanost a čisté záměry. Bůh nemá žádné jméno. Oddanost Bohu stojí proto výše než jakákoli učení či jména. Ti, kteří po Bohu opravdově touží, jsou objímáni Nekonečnou Přítomností, která všechna náboženství přesahuje.

OTÁZKA: Jako roli hrají osobní sympatie k určité duchovní cestě?

ODPOVĚĎ: Tato stránka je důležitá. Nakonec jsou sice všechny zdánlivé druhy duchovních cest jedním a tímtéž, nicméně některé z nich více zdůrazňují sebeodevzdání, jiné uctívání, podvolení se Bohu, dobré skutky a podobně (třeba Matka Tereza). Mnohým lidem se stezka srdce zdá přirozenější než stezka mysli, která se jim jeví jako studená a abstraktní. Mysl ale může lásku realizovat jako lásku k pravdě a uvědomění. Člověk postupně v mysli odhazuje názorové pozice a přesvědčení, takže se mu cesta nakonec otevře tak, že zažije srdce.

Kdo se naopak vydá cestou srdce, postupně překonává vnímání v protikladech a probouzí duchovní vidění. Existuje i jedna zajímavá duchovní skupina, která obě cesty kombinuje (zenový katolicismus, hodnota 550).

OTÁZKA: Co učí všechna náboženství ve své nejvyšší formě?

ODPOVĚĎ: V rámci každého náboženství existují takzvaní mystikové, kteří mají vyšší úroveň než jejich náboženství samo o sobě. Tito mystikové si napříč náboženstvími neodporují. Jsou to jedinci, kteří překročili mysl, aby si mohli uvědomit čistou pravdu. Všichni velcí avatárové vykazují úroveň vědomí velmi blízkou 1000. Na ní již neexistují argumenty ani spory. Mají sice osobité styly podání, to je však důsledkem doby a kultury.

Duchovnost domorodých obyvatel Severní Ameriky (například Great Spirit of Chief Detroit, úroveň 720) uznává, že Bůh se projevuje v Přírodě (tedy Stvoření), ale jde o manifestaci Neprojeveného. Váží si tedy přírody a všeho živého. Z teologického hlediska bývá tato pozice kritizována jako „panteismus“ (tedy v podstatě nerozlišování mezi Bohem a světem, pozn.

překl.), nicméně ve své době měla pozitivní vliv na zakladatele Spojených států, kteří vytvořili Kongres podle modelu demokracie národa Irokézů.

OTÁZKA: Kdo je opravdový Mesiáš?

ODPOVĚĎ: Slovem „mesiáš“ se v dnešní mluvě označuje zbytečně zveličovaný člověk. V průběhu staletí viděl svět celé procesí osob, které se do této role stavěly. Nejvíce se jich vyskytovalo v dobách, kdy ještě neexistoval lék na syfilis. Choroba způsobovala mesiášské blouznění mnohých nemocných. Po objevu penicilinu se výskyt „mesiášů“ výrazně snížil.

Většina těch, kteří se za mesiáše sami prohlašují, trpí manickou fází bipolární duševní poruchy. Pokud zároveň pracují v politice, dokážou zfanatizovat davy. Svět se již dostatečně poučil a dokáže vcelku dobře rozpoznávat náboženské blouznivce, politické blouznění však doposud dobře rozlišit neumí.

Opravdový mesiáš by se pohyboval na velice vysokých úrovních vědomí, nejméně přes 700, spíše nad 800 či 900. Mějme na paměti, že ten, kdo skutečně přináší světlo, je pokorný, opravdový a nepotřebuje uznání, natož uctívání. Jeho posláním je ukazovat pravdu. Náboženství však často chtějí místo pravdy ukazovat jména mesiášů. Nakonec je mnohdy jméno mesiáše zneužíváno, dokonce i k válkám a krveprolití.

Skutečný mesiáš přináší radost, naději, osvobození a spasení celému lidstvu, které následuje jeho poselství a moc jeho poselství. Přináší novou vizi pravdy a pozvedá úroveň vědomí lidstva tím, že je znovu zasazuje do souvislosti s Božstvím jakožto věčným Zdrojem. Avatár, mesiáš, osvícený mudrc, spasitel Kristus a Buddha jsou odrazem Božství. Jako okna Boží vyzařují Boží moc a soucit a objímají veškeré lidstvo, přinášejí mu novou energii k duchovnímu oživení a dávají novou naději a radost. Opravdový mesiáš, avatár či velký učitel tedy přináší obnovu víry a míru pro budoucnost všech.

OTÁZKA: Nejrůznější význačné duchovní postavy (buddhové, avatárové, mudrcové) se časem stávají představiteli určité kultury a jejich jména začínou být využívána k budování exkluzivity a „patentu na rozum“. Lze se tomu nějak vyhnout?

ODPOVĚĎ: Snahu exkluzivně se vyčleňovat postupně překračujeme v průběhu duchovního vývoje. Jinak je ovšem pravdou, že se kolektivní ego lidí vcelku přirozeně shlukuje do organizací a spolků a chce si připadat něčím výjimečné. Zaměřuje se na nepodstatné věci a jádro původního učení

opouští. Je jedno, zda Boha označujeme naší řečí jako Rámu, Bráhmou, nebo Alláha. Nelze ho označit nijak ani vymežit popisem. Stejně tak nijak nesouvisí s dualitou ve smyslu „buď, anebo“. To si představuje pouze člověk a tak získává dojem, že Bůh má své oblíbence.

OTÁZKA: Pokročilému učiteli je tohle vše jasné, jenže v západních náboženstvích se to běžně neučí.

ODPOVĚĎ: Hlavním důvodem náboženských konfliktů a soupeření je snaha náboženství (které je samo o sobě lineární) zdůrazňovat Boží transcenci (bytí nad světem), a nikoli imanenci (přítomné Božství). Mystik, který zakusí nelineární zážitek, v něm prožije Boha jako „Já“ (tedy Přítomnost). Dochází k tomu však jen u velmi málo jedinců, takže je pochopitelné, že velká náboženství či církve tuto zkušenost znají pouze z doslechu. Průměrný člověk, byť zbožný, se cítí od Boha natolik oddělen, že si nedokáže představit, že by se Bůh sám v něm prožíval. Přijde mu to neuvěřitelné.

Církev v minulosti chápala prožitky realizované Přítomnosti jako rouhání. („Jsi člověk, a tvrdíš, že jsi Bůh!“) Dodnes existují sekty, které označují jedny z největších avatárů jako „posedlé demony“. Některé dokonce popírají božství kristovského vědomí v Ježíšovi. Příčinou je lpění ega na dualitě a vnímání oddělenosti, tedy že „člověk je tady, a Bůh je nahoře“.

Sekta si pak vytvoří vlastní boha, pro kterého shání další vyznavače, a to dosti agresivně. Za správnou cestu k bohu považuje pouze samu sebe. Horlivé přesvědčování k následování je znakem duchovního blouďení. Někdy se dostane i do širší veřejnosti prostřednictvím politiky. Zpolitizování pak snadno vede k militantním snahám a fanatismu. Nejde o znak duchovnosti, nýbrž naopak o její potlačení egoismem.

OTÁZKA: Jak je možné, že takové bludy vůbec vzniknou a rozšíří se mezi lidmi?

ODPOVĚĎ: Každý člověk má vlastní úroveň vědomí, podobně jako má každá barva viditelného spektra konkrétní frekvenci. Pro lidi žijící „ve žluté barvě“ se všechno zdá být zbarvené do žluta, kdo žije „v modré frekvenci“, vidí vše namodrale. Pokud je nějaká úroveň vědomí příliš jiná než ta naše, mysl ji vyčlení. Proto se lidská společnost rozděluje na vrstvy. Každá třída má vlastní styl mluvy, oblékání, vlastní dialekt, zvyky, obvyklý standard povolání, představu o přijatelném chování a společenské normy. Má rovněž sklon pohrdat jinými třídami a jejich chováním a popírat, že by vůbec

šlo přemýšlet a žít jinak, než jak žije ona. Vědecká komunita například chápe duchovnost jako iracionální a plnou vzdušných zámků.

Existují lidé, kteří nikdy emocionálně neprožili úzkost či depresi, takže nejsou schopni soucítění s těmi, kteří jimi procházejí. Mají dojem, že deprese není skutečná a že si na ni „postižený“ z nějakého důvodu pouze hraje. Přestože je členění na třídy de facto „politicky nekorektní“, jde o znak, kterého si lidé všímají hned při prvním kontaktu. Ke stejnému náboženství se proto často hlásí lidé stejné vrstvy, protože jsou schopni hledět pouze na sobě odpovídající frekvence reality.

OTÁZKA: Může duchovně hledající důvěřovat informacím, které mu jsou předávány duchovním učitelem?

ODPOVĚĎ: Pokud se jimi řídí, pak ano. Vždyť jej neučí učitel, nýbrž jeho „Já“. Stejně tak lodi v noci do přístavu nevede maják, ale světlo, které z něj vyzařuje. Loď se tímto světlem může řídit, nebo nikoli. Majáku ani světlu to nijak neublíží. Náboženství ovšem z majáku dělá modlu a na světlo zapomíná.

OTÁZKA: Máme vůči učiteli nějakou povinnost?

ODPOVĚĎ: Vůbec žádnou. Žákův zájem postačuje. Jediná povinnost, kterou máme přijmout, je zodpovědnost vůči sobě, abychom moudrost, již jsme poznali, uváděli do života. Jedině tak můžeme překročit ego. Učitele si važte, ale úctu si ponechte pouze pro Boha.

OTÁZKA: Jak by se dala popsat nebo pojmenovat cesta, kterou představujete vy?

ODPOVĚĎ: Mystická cesta zbožné neduality.

OTÁZKA: Takto můžeme vaše učení nazývat?

ODPOVĚĎ: Ano, to by odpovídalo. Jde o cestu radikální pravdy.

KAPITOLA 3: DUCHOVNÍ OČIŠŤOVÁNÍ

V jádru tří hlavních stezek, stezky srdce, mysli a konání, leží vždy odevzdání sebe sama. Dochází k němu na základě vědomého rozhodnutí a postojem ochoty. Postupně si všímáme každé myšlenky, každého pocitu, impulzu, nápadu či přesvědčení a odevzdáváme je Bohu. Stejně jsou všechny jen iluzí, programem, symbolem a překážkou bránící jasnému a neomezenému uvědomění „Já“.

Všechny myšlenky, koncepty, obrazy mysli, vzpomínky i fantazie jsou výsledkem vnímání. Jsou zábrany. Už z jejich popisů je vidět, že souvisejí s posuzováním a zaujímáním stanovisek (například o tom, co je pravdivé, či nepravdivé, hezké, nebo ošklivé, přijatelné, nebo nepřijatelné, dobré, nebo špatné). Vzniká nekonečná série vzájemně provázaných významů a nuancí nesmírné složitosti, které fungují jako nikdy nekončící smyčky vyrábějící další smyčky.

Tento nekonečný proud mentálního obsahu vyvěrá ze skrytého zdroje, který lze odhalit. Dokud však tento pramen neutuchajícího „bublání“ neobjevíme a nezastavíme, bude bohužel dál a dál množit další data a mást jedny pojmy druhými. Duchovní žák cítí, jako by se v nich topil, a tento jako lavina působící proud obsahů se marně pokouší zastavit.

Když zkoumáme všední obsah vědomí, začíná být jasné, že duchovní očista takového nesmírného a stále rostoucího objemu fantasmagorií je zcela nemožná. Na „obrazovce vědomí“ se objevují ustavičné šiky myšlenkových a emocionálních výtvorů, které jsou dále šperkovány vzpomínkami a představami. Vše toto je lineární, dualistické a je produktem vnímání, zaujímání pozic a posuzování.

Je zřejmé, že snaha řešit obsah mysli by vedla pouze k ještě většímu zmatku. Navíc by se při samotném procesu řešení automaticky vytvářely další obsahy. Naštěstí máme k dispozici jinou možnost, jak se nadvlády ega (mysli, „já“) zbavit, a tou je ztotožňování se nikoli s obsahem, nýbrž se souvislostmi.

První iluze, kterou potřebujeme odevzdat, je víra, že existuje cosi takového jako „mysl“. Z osobních zkušeností víme pouze, že nám do vědomí donekonečna vstupují myšlenky, pocity, obrazy a vzpomínky. S „myslí“

jako takovou se ale nikdy nesetkáváme. Jde tudíž pouze o koncept, podobně jako v případě slova „ego“.

„Egem“ většinou nazýváme souhrn myšlenek, o kterých předpokládáme, že představují osobnost a totožnost. Tyto myšlenky a přesvědčení mají určitý smysl, jímž je zachovávat zdání osobního „já“ coby „příčiny“ chování, včetně citění a myšlení. Ego je tedy souborem a strukturou myšlenek a procesů, které udržují samy sebe. Bývá označováno za hlavního viníka a za zdroj duchovní slepoty.

Základem struktury nazývané „ego“ je pýcha a sebezalíbení, z čehož vyplývá vina (způsobená sobectvím). „Ego“ se také používá v psychologickém smyslu jako ta složka, která souvisí s touhou po přežití. V psychoterapii se občas hovoří o tom, že pacient má „slabé ego“, tedy nízké sebevědomí. Egoismus je pak pravým opakem, nadutostí a velikášstvím.

O pojmu „ego“ tedy celkově můžeme říci, že v duchovním žargonu se jím myslí cosi negativního, překážka osvícení, neboť funguje lineárně a dualisticky. Psychologie oproti tomu „ego“ chápe jako cosi, co potřebujeme pro přežití a praktické fungování ve světě.

STRUKTURA EGA

Struktura ega je tvořena základními pozicemi zaujatými vůči realitě. Ty pak uvádějí do pohybu celý mechanismus myšlení a aktivují jeho obsah.

ZÁKLADNÍ POZICE EGA

1. Myšlenky mají své významy a jsou důležité.
2. Dvojice protikladů je od sebe oddělena hranicí.
3. Autorství myšlenek má určitou hodnotu. Myšlenky jsou cenné, protože jsou „moje“.
4. Myšlení je nezbytné pro řízení života. Řízení života je nezbytné pro přežití.

CO EGO TVRDÍ

Ego tvrdí, že myšlenky jsou cenné, protože představují „mne“. Mají cenu, protože byly vymyšleny mou myslí. Mají hodnotu, protože přinášejí

užitek a naději. Myšlenky řeší problémy. Myšlenky jsou zábavné. Když myslím, mám „co dělat“. Myšlenky člověka udržují v aktivitě a může se díky nim cítit užitečný. Myšlenky jsou důležité pro plánování a dosahování cílů. Myšlenky ochraňují život a podporují přežití.

Myšlenkové funkce ega vycházejí ze dvou základních předpokladů:

1. Produkty myšlení jsou cenné, neboť mají určitý význam a hodnotu.
2. Obsah myšlení je důležitý pro přežití a ego slibuje, že produkty myšlení přinesou štěstí.

Achillovou patou ega je tedy (1) domýšlivost, protože si osobuje zajištění přežití a slibuje dosažení štěstí (což rozhodně není málo), a dále (2) potřeba „vědět“, protože jinak by slib řešení nemohl být dodržen.

PROCES PODVOLENÍ

Duchovně hledající lidé vědí, že základním kamenem všech cest k Bohu je podvolení se, není jim ovšem jasné, jak to provést. Mnozí se celá léta podvolují a odevzdávají, jenže ve smyslu *obsahu* (nikoli souvislostí), a stěžují si, že se ani po dvaceti letech neposunuli dále. Mysl produkuje stále nové obsahy a člověk je nedokáže odevzdávat tak rychle, jak rychle vznikají. Jde o marný boj.

Pokročilejší se dozvědí, že problém netkví v obsahu myšlení, nýbrž v lpění, v připoutanosti k němu. Tím se jim poněkud uleví, jenomže vyvstane nová otázka: „Jak se mám připoutaností zbavit?“

Podívejme se na podstatu připoutanosti. Zakládá se na přesvědčení a na touze. Jsme přesvědčeni, že určitý obsah mysli nám přinese štěstí a vyřeší problémy. Na základě tohoto přesvědčení pak vznikne připoutanost k naději, že myšlení samo je cestou ke štěstí (bohatství, lásce atd.).

Vzdát se myšlení proto vypadá jako velice nebezpečný krok, neboť bychom ohrozili vlastní přežití (myšlení přece slibuje, že ho zajistí), a navíc myšlení považujeme přímo za „sebe“. Je naše, jedinečné, osobní, draho-cenné a tvoří databanku, se kterou se ztotožňujeme.

Dostáváme strach ze ztráty vlastní identity, takže začínáme klást odpor. Jak hlouběji odhalujeme zdroj houževnatosti a tvrdošijnosti ega, dostává se nám překvapivého a zásadního objevu, že totiž *jsme zamilováni do vlastního osobního „já“*.

Dokonce, i když naše myšlenky přetékaají bolestí, selháním a jsou zdrojem neštěstí a utrpení, přesto se jich nepouštíme, neboť „jsme to přece my“.

Nenávidíme je, ale zároveň je milujeme. Ego, aby si zajistilo přežití, se rovněž naučilo ze všech našich negativních emocionálních stavů „cucat šťávu“. Často se s tím setkáváme v podobě zlovyků a destruktivních návyků. Náramně se mu daří, když prožíváme nespravedlnost, mučednictví, selhání a vinu. Potají má tyto prožitky rádo, s chutí se cítí obětí a čerpá posilu z bolesti a trápení. Na hrdinovi, „se kterým se život nemazlil“, je pro ně cosi „obdivuhodného“, až romantického, takže jej ztvárňuje ve filmech, literatuře a podobně.

Svých myšlenek si ceníme a milujeme je. Bráníme je, omlouváme je. Bráníme svá přesvědčení, i když v nás někdy způsobují vinu a nenávisť k nám samým. Celkově vzato, jde však o blouznění. Klaníme se vlastnímu obrazu, sledujeme drama „hlavního hrdiny“, tedy své osobnosti, která prochází životem. Pokud bychom se jej měli vzdát, dostáváme strach ze ztráty. Naše „já“ totiž vnímá vše, do čeho se zamilovalo, jako zdroj štěstí, o který nechce přijít.

Dalším zásadním problémem jsou obtíže, se kterými se vzdáváme emocionální lásky. Ne ani tak pro lásku samu, nýbrž pro lpění na tom, co milujeme. Cítíme zármutek a domníváme se, že příčinou je fakt, že přicházíme o objekt své lásky, jenomže ve skutečnosti nás rmoutí ztráta lpění samotného. Lpění nám schází! Jsme totiž zvyklí dívat se na objekt své lásky jako na pramen štěstí. Smutek je pak důsledkem iluze, že jsme tento pramen ztratili. Všimněte si, že jsme pramen vnímali „venku, mimo sebe“.

Když se ale na prožitek štěstí zaměříme, začne být zřejmé, že se nachází uvnitř, ačkoli jeho „spouštěč“ se zdá přicházet zvenčí. Prožitek sám je naprosto vnitřní, příjemný pocit. Zdroj štěstí tudíž leží v našem nitru a je spouštěn vhodnými okolnostmi. Naše vrozená, vnitřní schopnost prožívat štěstí je vnějším jevem pouze aktivována. Jakmile toto objevíme, pochopíme, že o štěstí nikdy nemůžeme přijít, a náš strach se zmenší.

Z hlediska Reality je přemýšlení pomocí rozumu zabýváním se tím, „co je někde venku“. Zní to možná neuvěřitelně, ale můžeme toto myšlení úplně opustit, neboť dosažení pravého štěstí stejně pouze překáží.

ROZHODUJÍCÍ PROBLÉM

K úžasnému poznání, jak jsme připoutáni k vlastnímu myšlení, můžeme poměrně snadno dojít i bez námahy. Stačí si uvědomit, jak jsme do

vlastního myšlení potajmu zamilování. Milujeme ho a chováme ho ve veliké úctě. Proto se také bojíme o ně přijít.

Dalším krokem je nyní odhalit, *kdo* nebo *co* vlastně myšlení takto miluje a jak k tomuto jevu dochází. „Něco“ v nás miluje naši existenci a lpí na ní. Ego (mysl, tělo, „já“) je předmětem lásky, „tím, kdo je milován“ (objektem). Někde tedy musí být „milující“, tedy subjekt. Musí zde být něco, co je do předmětu lásky zamilováno.

Postupným procesem meditace, rozjímání a sebereflexe se toto jádro našeho bytí postupně odhaluje. Začínáme zjišťovat, že pravá láska k našemu „já“ povstává z něčeho většího, než je toto „já“, z něčeho, co je schopné celé toto „já“ naprosto obsáhnout a prostoupit. Plnost „já“ je obsažena v širším, nelineárním poli vědomí, které je neustále přítomno. Není obsahem, nýbrž souvislostmi. Jako bychom se dívali na planetu Zemi z vesmíru. Země je při tomto pohledu obsahem, vesmír souvislostmi.

Když tedy pátráme v nitru po tom, co v nás vlastně miluje, objevujeme „Já“. (Na rozdíl od osobního „já“, psaného s malým písmenem, je zde myšleno božské „Já“, proto velké písmeno. Text celé knihy tato dvě jáství od sebe důsledně rozlišuje.) Stejně jako slunce, je i „Já“ stále přítomné, svítí bez podmínek a naše myšlenky, názory a postoje se ho nikterak netýkají. „Já“ může být pouze láskou, protože to je jeho podstata. Láska, kterou miluje „Já“, není nijak založena na hodnotě, zásluhách, „kladných bodech“ ani není ničím z toho omezena. „Já“ je zdrojem života. Jde o subjektivní uvědomování existence.

Později objevujeme, že „Já“ nepotřebuje dokonce ani existenci. Stojí nad jakoukoli dualitou, tedy i nad protikladem existování a neexistování. Projevené i Neprojevené jsou jedním a tímtéž. Vědomí může mít obsah, ale také nemusí, podobně jako prostor nepotřebuje obsahovat předměty. Není závislý na existenci planet či vesmírů, přesto je všechny obsahuje.

Láska je nad dualitou. Nepotřebuje subjekt ani objekt. Je kvalitou Reality, jež nijak nezávisí na okolnostech.

Odevzdáváme-li se, překážky se rozplývají díky nekonečnému soucítění Božství, které bezpodmínečně miluje vše, co existuje, neboť existence je projevením Božím. Tato pravda je naprosto očividná, a pokud se tak nezdá, je to následkem iluzí, které ji zastírají.

Osvícení je pak pouze zahlédnutí této pravdy, když byly iluze odstraněny. Analogií může být slunce zakryté mraky, které svítí bez přestání, pouze bylo pozorovateli dočasně zakryto. Když mraky odejdou, tato skutečnost je zjevná.

OTÁZKA: Vaše prezentace hovořila o jisté vnitřní jemné změně, jakémsi uvolnění z nějakého omezení. U této informace jsme pomocí svalového testu naměřili hodnotu vědomí 998. Neberte to jako výtku, ale proč je zde toto omezení?

ODPOVĚĎ: To je velmi jemné rozlišování. „Chyba“ v prezentaci spočívala v tom, že vyznívala, jako by láska nějak závisela na existování. Ve Skutečnosti láska nezávisí ani na existenci, ani nepotřebuje naplnění, protože je úplná sama v sobě.

OTÁZKA: Tím je vysvětleno, že láska je plným vyjádřením toho, co jest, a že nevyžaduje nic dalšího, ani žádný objekt. Když jsme změřili toto vysvětlení, hodnota vzrostla na 999,9.

ODPOVĚĎ: Pochopit vlastní bytí není snadné. Jde o subjektivní uvědomění, které nelze dostatečným způsobem popsat slovy, neboť struktura lidské řeči to neumožňuje. Musíme se v pochopení dostat za nepřechodná slovesa jako „být“, „existovat“, „dělat“ apod. a stejně tak se povznést nad strukturu podmětu a přísudku či zájmen.

OTÁZKA: Když ustane činnost mysli, jak se ve vědomí mohou objevovat informace?

ODPOVĚĎ: Duchovní uvědomění přicházejí spontánně, nikoli jako důsledky myšlenkových procesů. Vystávají, jako by přicházela z intuice. Jde o nelineární děj, při němž si náhle uvědomíme, že zkrátka a jednoduše „víme“. Neznalý člověk se otáže: „Ale jak to můžeš vědět?“ Jenomže v prožívání se to prostě stane očividným. Zkrátka se to „na nás snese“. Pravda povstává ze subjektivity a je evidentní a potvrzuje samu sebe. Často k tomu dojde, když je člověk zabrán do něčeho naprosto „neduchovního“. Přijde to „zničehonic“ jako dar, dárek. Jako odpověď na nevyslovenou otázku. Je to příjemné, řeší to odvěkou hádanku a osvobozuje duši. Není v tom žádná snaha. Pokud máte pochyby, můžete si ověřit úroveň vědomí takového prožitku.

OTÁZKA: Proč se tak tvrdošijně držíme myšlení?

ODPOVĚĎ: Veškeré duševní obsahy jsou vlastně závislostmi, pod kterými dále leží závislost na „já“ a lpění na tom, o čem se domníváme, že to je zdroj našeho přežití a štěstí. Také se s obsahy mysli ztotožňujeme. Ve Skutečnosti je zdrojem štěstí „Já“, nikoli „já“.

OTÁZKA: Jak můžeme překročit obsah myšlení?

ODPOVĚĎ: Předně si sami prožijte, že jste do svého myšlení zamilováni. V duchovní práci jde vlastně o opouštění závislostí na myšlenkách a oblíbených pozicích, názorech a vzpomínkách, jejichž hodnotu jste „přifoukli“ ztotožněním se s nimi a sebezalíbením. To je jádro narcismu ega.

Zadruhé, vyzkoumejte, kde leží zdroj lásky k „já“. Zatřetí, buďte ochotni vzdát se objektů své lásky k myšlení a namísto svému „já“ vzdávejte čest Bohu. Začtvrté, buďte ochotni vzdát se veškerých připoutaností k obsahům, které mysl má.

OTÁZKA: Existuje nějaká jednoduchá metoda?

ODPOVĚĎ: Jakmile se objeví myšlenka, všímáme si, že povstala z původního tichého prázdna. Teprve pak na sebe bere formu, a jak se k ní v průběhu času připojují emoce, dostává energetický náboj. Opakovaným názorům postupně uvěříme jako základním pravdám, takže začnou ovlivňovat a utvářet charakterové rysy, postoje a spouštějí emocionální reakce, jež mohou být značně vystupňované, jak vidíme u fanatiků. Připoutanost k myšlenkám může vést až k sebevraždám, vraždám, válkám a fyzické smrti.

Ačkoli se těchto základních zaujatých myšlenkových pozic vzdáváme jen s obtížemi, duchovně se to skutečně vyplatí. Spoustu z nich jsme přijali v dětství, takže čerpaly autoritu od rodičů a byly dále posilovány tehdejší společností. Některé přerostly a staly se pro nás přímo zákony, podle nichž musíme žít. Někdy se přiřadí k náboženství, vlastenectví, ztotožnění s etnickým původem, pohlavím či nějakými společenskými krédy. Stane se z nich axiom, o kterém se dále nepochybuje. Už jen jejich pouhé relativizování vzbudí v egu okamžitou obrannou reakci.

NĚKTERÉ NÁZOROVÉ POSTOJE EGA, KTERÉ SE STALY AXIOMY

1. Jevy jsou buď dobré, nebo zlé, správné, nebo špatné, spravedlivé, nebo nespravedlivé.
2. „Zlo“ si zasluhuje trest, „dobro“ odměnu.
3. Věci se dějí náhodně, nebo za ně někdo může.
4. Mysl může porozumět pravdě a lži a dokáže je od sebe rozeznat.
5. Prožitky člověka jsou zapříčiňovány a určovány světem.
6. Život je nespravedlivý, neboť nevinní trpí, zatímco zloději nejsou potrestáni.

7. Lidé se mohou chovat jinak.
8. Rozhodující a nezbytné je chovat se správně.
9. Rozhodující a nezbytné je vyhrávat.
10. Křivdy musejí být napraveny.
11. Spravedlnost musí zvítězit.
12. Vnímáme realitu.

Chceme-li se s těmito „nezpochybnitelnými pravdami“ vypořádat, pomůže nám, když si uvědomíme, že se zodpovídáme pouze a jedině Pravdě Božského „Já“. Proces tudíž vyžaduje, abychom se vzdali všech svých zamilovaných názorů a pozic, protože nic z toho, čemu člověk věří, není pravda. Naše axiomy jsou iluzí, vytvářející utrpení a destrukci. Jsou překážkami osvícení a plodí spousty protikladů, jelikož vycházejí z lineárního vnímání, a nikoli z nedualistické duchovní Reality.

Z hlediska Reality neobsahuje žádný z výše popsaných axiomů vůbec žádnou pravdu, a i kdyby ji obsahovaly, neměly by žádnou důležitost. Všechny naše zamilované názory jsou přinejlepším dětinskými představami o vyfantazírovaném světě. Stvoření je vševědoucí, a tudíž i vnitřně absolutně spravedlivé, avšak pro lidské vnímání to viditelné není. Naše ochota vzdát se axiomatických pozic, jakož i představ o správném osudu světa nás nakonec přivede k jasnému duchovnímu vidění, které veškeré otázky a iluze vyřeší.

Jedna z pozic, kterých se velice těžce vzdáváme, spočívá v problému, že zažíváme dvojice protikladů. Snad tento paradox ozřejmí několik příkladů. Máme totiž neustále pocit, že volíme mezi „bud“ a „nebo“, jako by šlo o dvě skutečné alternativy či možnosti.

Protiklady však ve skutečnosti nejsou opaky, nýbrž pouze stupněm téhož.

Příklad 1: Stupně Celsia	Příklad 2: Hodnota
-270	Odporné
-200	Hnusné
-100	Ošklivé
-50	Neatraktivní
0	Neutrální
+50	Prospěšné
+100	Užitečné
+200	Hodnotné
+270	Drahocenné
atd.	atd.

Zamyslíme-li se, vidíme, že v prvním příkladu jde pouze o různé stupně tepla, ve druhém o stupně žádoucnosti. Vlastně vůbec nejde o „protiklad“ horkého a studeného či drahocenného a odpudivého. Obojí se nachází na téže stupnici.

Můžeme si uvést ještě dva další příklady.

Příklad 3: Kvalita

Božské
Velmi dobré
Dobré
Příjemné
„OK“
Jakž-takž
Nic moc
Neuspokojivé
Špatné
Děsné

Příklad 4: Světlo

Oslnivé
Velmi zářivé
Zářivé
Velmi silné
Jednoduše světlo
Tlumené
Matné
Šero
Tma
„Tma jako v pytli“

Jednotlivé stupně jsou součástí stejného kontinua, nejde o dva protiklady. Pouze sledujeme přibývající množství určité kvality. V příkladu napravo odspoda vzhůru jednoduše přibývá světla. V příkladu vlevo přibývá odspodu kvalita. Zjišťujeme tedy, že „dobré“ není protikladem „špatného“, ale že „špatné“ je menším množstvím (nebo absencí) „dobrého“.

Co ve světě považujeme za „fakta“, jsou ve skutečnosti jen iluze. Všechna označení ve výše uvedených příkladech závisejí zcela na souvislostech. Kdybychom chtěli dojít až k absolutní úrovni, museli bychom do souvislostí zahrnout všechny děje celé věčnosti a museli bychom znát karmickou minulost všeho, co sledujeme. Teprve pak bychom mohli posuzovat. Proto se v Bibli píše: „Nesudťte.“ Nejde o to, že by se ego jen mýlilo, ono vůbec není schopné správně porozumět žádnému zdánlivému jevu, který vnímá.

Když člověk přestane posuzovat a kritizovat, zažije úlevu a mír, neboť zmizela příčina neustálé, podvědomé viny a strachu z odplaty. Lidské „já“ žije totiž za běžného stavu v obavách přesně z té odplaty a msty, kterou si přeje pro druhé. Podvědomě se tak bojí smrti, Soudného dne a Boha, který je přísný a vůbec všelijak hrozný, podle toho, jaké projekce si o něm člověk vytvořil.

OTÁZKA: Jak vypadají běžné myšlenky?

ODPOVĚĎ: Při pozorování vidíme, že pocity a myšlenky přicházejí a odcházejí podobně jako tóny hudby. Pokud zaměříme pozornost striktně na přítomný okamžik, uvidíme, že myšlenka povstává z jakési beztvaré prvotní matrice. Když povstává, ještě je poměrně bez formy, jako když se na hladině vody teprve zvedá budoucí vlna. Posléze začíná formy nabývat a zároveň přitahovat energii, dokud nedoroste do plné formy, ke které jsou již přitahovány komentáře mysli, souhlas či nesouhlas a emoce, které jí dodávají sílu. Sotva však plně zesílí, hned zase začne slábnout a postupně svou formu i definovanost ztrácet, načež vybledne do minulosti.

Jestliže je pozornost „já“ zaměřena na fázi sílení myšlenky, není člověk nikdy v realitě, nýbrž žije pořád v představě, že musí řídit následující okamžik. Vlastně pořád myslí na budoucnost. Pokud je jeho pozornost zaměřena na fázi slábnutí myšlenky, má jeho „já“ sklon zabývat se minulostí a upravovat ji do přijatelnější podoby. S přibývajícím duchovní praxí můžeme ale svou pozornost zúžit pouze na okamžik, kdy vlna vrcholí, protože tam neexistuje ani minulost, ani budoucnost, ani touha po budoucím, ani lítost z uplynulého. Jsme svědky všeho tak, jak to je. Neočekáváme, co za chvíli prožijeme, ani neupravujeme již prožitě. Pak se ztratí i iluze „ted“. Realita je totiž vlastně „vždycky“, nemá tedy smysl uvažovat o „ted“ a „jindy“.

Naše odevzdávání se je trvalý proces, při kterém neodporujeme žádnému okamžiku ani na žádném nelpíme, nýbrž neustále každý z nich předáváme Bohu. Přitom pozornost soustřeďujeme na odevzdávání, nikoli na to, co odevzdáváme.

Jestliže se této praxe přesně držíme, začne mizet iluze „nástupu a poklesu myšlenky“ a s ní také iluze času. Ego prožívá sekvenční čas, protože sekvenčně řadí zaměřenost vnímání. Řadí vjemy za sebou a pak to nazve „časem“ nebo „změnou“. Uprostřed času si najde „ted“. Žádné „ted“ ale v Realitě není.

Vnímání je lineární, lokální a omezené stanoviskem, ze kterého pozorujeme. Z jediného bodu pozorování se zdá, že existuje „zde“ a „támhle“, „toto“ a „tamto“, „minulost“ a „budoucnost“, „ted“ a „jindy“, tedy prostor s dimenzemi a plynoucí čas. Všimněme si, že „plynutí“ automaticky znamená, že existuje i „trvání“, ale také „začátek“ a „konec“. Kde co začíná či končí, je však očividně na výběru pozorujícího.

Zkusme si představit, jak asi bychom prožívali všudypřítomnost. Všudypřítomný pozorovatel vidí naráz veškeré polohy Všeho. Proto pro něj jakékoli stanovisko znamená „zde“ a „nyní“. Ihned chápeme, že se pro něj

ze „zde“ stává „všude“ a myšlenka „nyní“ se rozplývá do nekonečnosti. Z toho plyne, že vševědoucnost je vědomí úplného všeho, ve kterém neexistují „místa“. Nic se nemění, nic se neděje, nejsou zde rozměry, trvání, začátky ani konce.

Pokud chcete porozumět ještě hlouběji, uvědomte si, že pozorovatel, který je všudypřítomný (a tedy je všude a vždycky), je vlastně sám vším. Pozorovatelem je tedy Vše. Vše se dívá na Vše, tudíž neexistuje pozorovatel ani pozorované, subjekt ani objekt. Docházíme k tomu, že Přítomnost je naprosto sebe-znající, protože je vším, co existuje, jakožto Všechnost Projeveného.

OTÁZKA: Když je ego (mysl, „já“) coby stanovisko pozorování vyřazeno, ztratí všechny lineární pojmy smysl?

ODPOVĚĎ: Ano. Můžeme si to ilustrovat dále. Zkuste si představit, že cestujete naprosto prázdným prostorem nadsvětelnou rychlostí. Nikde není vůbec nic vidět, nemáte žádný referenční bod. Pokud by se vás teď někdo zeptal: „Kde jsi?“, odpověď by zněla: „Nikde“, neboť tu není žádné „místo“, na kterém by bylo možné „být“. Nemáte-li žádné parametry, zná vědomí pouze samo sebe jako vědomí, protože bez vnímání není možné žádné rozlišování ani popisování.

OTÁZKA: A to je Neprojeveno?

ODPOVĚĎ: Ne. Je to Neprojeveno, které se projevuje, ale pouze jako vědomí. Z Nekonečného Vědomí pak povstává existence a z ní existence coby život. (U tohoto výroku byla pomocí svalového testu naměřena úroveň 995).

OTÁZKA: Zeptám se bláznivě, ale „kdy“ k tomuto všemu došlo?

ODPOVĚĎ: Vše je to mimo čas a věčně trvá. Pokračuje to navždy a tak tomu také vždycky bylo. Stvoření je trvalé, vždycky a napořád. Přicházení a odcházení vesmírů je pouhou iluzí vnímání. Žádné vesmíry nepovstávají ani nezanikají, poněvadž neexistuje nic takového jako „čas“, ve kterém by mohly povstávat a zanikat. To máme na mysli, když hovoříme o Jednosti Všeho. Tuto pravdu si můžete uvědomit, ale vysvětlit ji nelze.

OTÁZKA: Je pro pochopení Nekonečnosti nutné Nekonečné vědomí?

ODPOVĚĎ: Není nic k pochopení. Pochopení znamená dualitu mezi chápaným a chápáním. V Realitě jsou jedním tímtéž. Nekonečné ví, protože je Vším.

Vědomí si můžeme představit ve dvou vrstvách či hladinách. Vyšší hladina je nekonečná a nade všemi iluzemi, ke kterým patří změna, dočasnost či následnost. Spodní hladina má schopnost uvědomování a zahrnuje i zaznamenávání všeho, co se děje na nižších úrovních, včetně myšlenek, rozhodnutí i skutků „já“. Zaznamenává také každé rozhodnutí individuální duchovní vůle, která slouží k čemusi, co by se dalo nazvat zprostředkování přechodu mezi konečným a Nekonečným. Pro toho, kdo se vyzná v mechanice, by to šlo přirovnat k diferenciálu v automobilu, který umožňuje různou rychlost otáčení kol na téže nápravě při průjezdu zatáčkou.

Když se vzdáme názorových postojů, odhalíme, že se pod každou vrstvou přesvědčení nacházejí další, ještě hlubší. Nakonec stojíme tváří v tvář naprostým základům toho, jak mysl věří tomu, že něco ví, nebo jak věří tomu, že něco vůbec může vědět (nauka o tom se nazývá gnozeologie, někdy také epistemologie nebo noetika).

Nakonec docházíme k úžasnému zjištění, že „mysl“ není schopná vědět zhola nic a že dojem, že něco vědět může, je pouhým předstíráním a domýšlivostí. Jako bychom se ptali brýlí, jak vědí, co je skrze ně viděno, nebo ucha, jak rozumí hudbě. Zná počítač softwarové programy? Jediné, co mysl umí, je přemýšlet o určitém předmětu. K „vědění“ by totiž potřebovala stát se „tím věděným“. Můžeme přemýšlet o kočkách, avšak pouze kočka skutečně „ví“, co znamená kočkou *být*.

Při myšlení jde o zpracovávání. To má velkou praktickou hodnotu. Vědění však není zpracovávání. Mysl předpokládá, že ví, ve skutečnosti nemá od přírody schopnost cokoli vědět. Představuje si, že uvnitř dlí jakýsi „vědoucí“, a vytvoří si z něj „já“. Stejně tak si představuje „konajícího“, „činitele činů“ a „myslitele myšlenek“.

Tento „vědoucí a konající“ je jádrem iluzorního „já“ (ega), které je složeno ze vzpomínek imaginárního konajícího, imaginárního myslitele, imaginárního rozhodujícího se, činitele a plánujícího. To vše mysl dělá, protože toto imaginární „já“ potřebuje, aby mohla myslet dualisticky, aby mohla pracovat se subjektem a objektem. Kdykoli ale začneme pátrat, kde tento imaginární „konající“ je, zjistíme, že neexistuje. Jakmile jsou jeho programy vymazány, užaseme, neboť nahrávací pásek zůstane prázdný. Pod vším tím žádné „já“ není!

Celé to „já“, které jsme tak úzkostlivě střežili a vážili si ho, se ukazuje být jen propracovanou strukturou programů. Všechny nakonec stojí na nejhlubším, základním programu, který stanovuje, že všechny ty ostatní

programy mají být považovány za skutečné a za „já“. Když dojde k tomuto objevu, ego („já“) propadne strachu. Jeho podvodná pseudo-pravomoc, jeho falešné autorství reality je odhaleno. Vynoří se hrůza z neexistence, za níž následuje hrůza ze smrti. Smrti však podléhá pouze toto iluzorní „já“. V tuto chvíli se jedinec upne na poslední marnou představu, že je sám autorem svého života. Pravdu má ale pouze v tom, že sám vytvořil vlastní ego. Duchovní žák teď stojí před odevzdáním zdánlivého jádra vlastního života Bohu. Jde o poslední a zásadní moment, který jej dělí od osvícení. Vzhledem k tomu, že jde o moment nesmírně důležitý, probere-me ho v samostatné kapitole.